

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHRISTMAS IN QUINCY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DEVNEY PERRY

CHRISTMAS IN QUINCY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DEVNEY PERRY

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

QUINCY'DE NOEL

Copyright © 2020 by Devney Perry LLC

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-950692-25-5

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Düzenleme ve Düzeltme:

Elizabeth Nover, Razor Sharp Editing

www.razorsharpediting.com

Julie Deaton, Deaton Yazar Hizmetleri

www.facebook.com/jdproofs

Judy Zweifel, Judy's [Proofreading](http://www.judysproofreading.com)

www.judysproofreading.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan Devney Perry

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

AYRICA DEVNEY PERRY TARAFINDAN

OceanofPDF.com

Jamison Vadisi Serisi

[The Coppersmith Çiftlik Evi](#)

[The Clover Şapeli](#)

[Şanslı Kalp](#)

[Karakol](#)

[The Bitterroot Inn](#)

[The Candle Palace](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Maysen Kavanoz Serisi

Doğum Günü

Listesi Molly'ye

Mektuplar

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Lark Cove Serisi

Parçalanmı

ş Ürkek

Trajik

Cicili Bicili

OceanofPDF.com

Teneke ingene Serisi

Çingene Kral

Riven Őövalye

Taş Prens

Asil Prens

OceanofPDF.com

Kaçak Serisi

Runaway Road

Wild Highway

Çeyrek Mil

Forsaken Trail

Noktalı

Çizgiler

OceanofPDF.com

Standalones

Yarıklar ve Nakaratlar

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"W Eloise Inn'e hoş geldiniz," diye selamladı resepsiyon bankosunun arkasındaki genç kadın. "Giriş mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Cleo Hillcrest." Chanel çantamı tezgâhın üzerine bıraktım ve rahat bir nefes alarak maun kulenin içine çöktüm.

Başardım. Bavulum baldırıma yaslanmıştı, tıpkı benim gibi, kendi başına ayakta duramayacak kadar yorgundu.

"İzin verin rezervasyonunuzu görüntüleyeyim." Kadın hızlıca yazdı, güzel yüzündeki gülümseme yumuşak ve tatlıydı. Siyah blazer ceketinin yakasındaki gümüş isimlik, yukarıdaki avizeden gelen sıcak ışığı yakaladı.

"Teşekkürler, um . . . Eloise? Şu-" Parmağım havada dönerek görkemli oteli işaret etti.

"Evet." Güldü. "Büyük, büyük büyükannem, Eloise Eden. Büyük, büyük büyükbabam hana onun adını vermiş. O benim adaşımdı."

"Ah. Şey, çok güzel. Han ve senin adın."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi genişledi. "İkisiyle de gurur duyuyorum. Ben buranın müdürüyüm."

"Etkileyici." Harika genlere ya da mucizevi bir cilt kremine sahip olması mümkündü ama kusursuz, genç cildiyle onu yirmili yaşlarının başında tahmin ediyordum.

Eloise görevine döndüğünde, büyük odanın bir tarafındaki büyük ocakta odun ateşi çıtırdıyordu. Otelin lobisi Noel için süslenmişti, şöminenin üstü çam dalları ve süslerle doluydu. Şöminenin üzerinde, kirislere kadar yükselen taş bir sütun ve ortasında en az üç metre çapında bir çelenk asılıydı.

Altın renkli ampuller pencereleri çerçevesliyordu. Kapının içinde, arabamın üç katı büyüklüğünde bir köknar ağacı, odunsu kokusu ve kırmızı fiyonklarıyla müşterileri selamlıyordu. Tek tek paketlenmiş küçük kutular, çantamın yanında pirinç bir tabağın üzerinde duruyordu.

Noel kaçışları söz konusu olduğunda, gideceğim yeri iyi seçmiştim. Gerçi daha önce hiç Noel'den kaçmamıştım.

Ama bu yıl Quincy, Montana benim saklanma yerim olacaktı.

"Tamam, Bayan Hillcrest." Eloise yine hoş bir gülümsemeyle bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "Üç geceliğine buradasınız. Ayın yirmi altısında çıkış yapacaksınız. Doğru mu bu?"

"Evet, öyle." Başımı salladım, ehliyetimi ve kredi kartımı almak için cüzdanımı çıkardım.

"Tatil için Quincy'de birini mi ziyaret ediyorsunuz?" diye sordu, kartımı okuyucudan geçirirken.

"Oh, um . . . hayır." Tam tersi. Ziyarete benzeyen herhangi bir şeyden kaçınmak için Quincy'deydim. Muhtemelen tuhaf görünüyordu -tuhaftı- ama Noel'de ailemin başına gelen felaketi açıklayacak enerjim olmadığı için konuyu değiştirdim. "Arayıp rezervasyonumu yaptırdığımda bana her gün oda servisi olacağı söylendi."

"Evet, tabii ki. Menü ve yemek saatleri odanızdaki kitapçıkta yer alacak. Kendisi benim kardeşim olan şefimiz Noel ve Noel arifesi için çok güzel bir yemek hazırladı. Odanıza getirmekten mutluluk duyarız, ancak aşağıya gelmek isterseniz yemek salonu da açık olacak, saat beşte başlayıp dokuzda kapanacak."

"Mükemmel." Uzattığı elindeki anahtar kartını aldım ve çantamı topladım.

"Daha önce Quincy'de bulundunuz mu?" Eloise sordu. "Hayır, bu benim ilk ziyaretim."

"Eğer keşfetmek istersen, şehir merkezinin kalbindeyiz. Ana Cadde'de çoğu yerel ailelere ait çok güzel restoranlar ve mağazalar var."

Tıpkı otel gibi. The Eloise Inn'in cazibesi büyük bir otel holdinginde bulabileceğiniz bir şey değildi. Bu kişisel, sevgi dolu dokunuşlar onu benim doğaçlama kaçışım için mükemmel kıldı.

"Şehirde hiç fırın var mı?" Hazır buradayken biraz araştırma da yapabilirdim.

"Kahve dükkânı her sabah bir kasa hamur işi ve kahvaltılık sandviç çıkarıyor. Eğer çikolata seviyorsanız-"

"Kimin yok ki?"

Eloise güldü. "Çikolatalı kruvasan inanılmaz."

"Satıldı."

"Ön kapıdan çıkın ve sağa dönün. Caddenin karşısındaki şirin yeşil bina, üç kapı aşağıda. Eden Coffee."

"Eden?" Başımı eğdim. Bu onun soyadı değil miydi?

"Tam açıklama, kız kardeşim kafenin sahibi ve pasta şefi, bu yüzden önyargılıyım. Ama gerçekten çok yetenekli. Quincy'yi büyük, büyük büyükbabam kurdu. O zamandan beri ailem burada yaşıyor. Bir Eden'e çarpmadan taş atamazsınız."

"Bildiğim iyi oldu." Gülümsedim. Beş nesildir Edens'ler muhtemelen bu kasabanın kraliyet ailesiydi. "Tavsiye için teşekkürler."

"Başkalarına ihtiyacınız olursa ben buradayım." Tepsideki hediye kutularından birini aldı ve uzattı. Sonra tezgâha yaklaşıp kolunu uzatarak koridorun aşağısını işaret etti. "Asansör orada. Dört-on numaralı odadasınız. Asansörden inince sola dönün, odanız koridorun sonunda. Yukarıya bir şey gönderebilir miyim?"

"Şampanya." Pijamalarımı giyip yatmadan önce bir ya da iki kadeh şampanya yudumlama düşüncesi ağzımı sulandırdı. "Sahip olduğun en pahalı şişe."

"Hemen gönderiyorum."

"Teşekkür ederim." Eloise'e başımı salladım, sonra da eşyalarımı topladım. Asansöre doğru ilerlerken omuzlarımdan bir yorgunluk dalgası geçti. Saat sadece altıydı -Kaliforniya'da beş- ama sabahın dördünden beri ayaktaydım ve bu günü bitirmeye hazırdım.

Asansörün fuayesi, her biri küçük beyaz pırıltılı ışıklarla aydınlatılmış saksı yaprak dökmeyen bitkilerle kaplıydı. Gümüş kapıların karşısında, sahte hediyelerle süslenmiş bir masanın üzerinde bir çelenk asılıydı. Süslemeler büyüleyici ve gelenekseldi. Sade. Mevsimi yanlış anlamak mümkün değildi ama bu zevkli ambiyans babamın Malibu'daki evindeki ezici gösteriden çok farklıydı.

Üvey annem Selene, her yıl bir renk teması seçer ve bunu her yere yayması için bir şirketle anlaşırdı. İki hafta önce akşam yemeği için gittiğimde, pembe ve morun bolluğu -Selene'nin eşsiz pop'u-

başımı ağrıttı. Bir de yılın bu zamanında toptan aldığı elmalı tarçınlı potpuri.

Tüm bunlar Noel'den günler önce ve yeni yıla kadar süren bitmek bilmeyen partiler için sahnelendi.

Ben sadece . . . Bunu yapamazdım. Bu yıl olmaz. Gösterişli ama pahalı vitrinleri kaldıramadım. Bitmek bilmeyen hediyeleri. Zengin züppelerle saatlerce kaynaşmayı ve gösterişçi misafirlere gülümsüyormuş gibi yapmayı. O partilerde insanların benimle konuşmasının tek nedeni, babamın zor ve sıkışık programında onlara bir saat ayırabileceğimi düşünmeleri idi. Ya da kıçımı öperek terfi almalarına yardımcı olacağımı düşünmeleri idi.

Selene'in tatil programı için gönderdiği eflatun davetiye posta kutumu süslediğinde, onu çöpe atmış ve Montana'ya bir uçak bileti ayırtmıştım.

Asansörün kapıları açıldığında çınladı ve kendimi arabanın içine attım, çam ve narenciye kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Bu karışım rahatlatıcı ve özeldi, Noel'in kokması gerektiği gibiydi. Beni katıma götürürken müzik yoktu ve dışarı adımımı attığımda aynı hafif koku koridordan odama kadar taşındı. Oda 410'un kapısını iterek açtığımda neredeyse ağlayacaktım.

Mükemmeldi. Tam hayal ettiğim gibi. Tam olarak umduğum gibi.
içi

n. Keyifli. Sessiz. Havadar, yine de rahat bir çekiciliği vardı.

Başucu lambası açıldı ve kırmızı satenle ilmeklenmiş siyah bir ayakkabı kutusu

Kurdele yatağın ayak ucuna oturdu. Perdeler çekiliydi ve pencerenin ötesinde, çevredeki işyerlerinden ve küçük kasabadaki evlerden gelen hafif bir parıltı dışında gece siyahtı. Lobi ve ortak alanların aksine, odada Noel havasına dair bir ipucu yoktu.

Bavulumu kapının iç tarafındaki duvara dayadım, çantamı yatağın üzerine bıraktım ve kutunun üzerindeki kurdeleyi çözdüm. İçeriden beni bir çift pelüş beyaz terlik karşıladı. Onları çıkardım ve parmaklarımı yumuşak suni kürkün üzerinde gezdirdim.

Demek rezervasyon için aradığımda ayakkabı numaramı sormalarının nedeni buydu. "Eloise Inn için bir puan."

Eloise'in bana verdiği kutunun kapağını açtım. İçinde zarif bir çikolatalı trüf vardı. "İki puan."

Hayatım boyunca sayısız beş yıldızlı otelde kaldım ve şu ana kadar The Eloise bana ayak uydurdu. Bu hafta sonu kaçamağının fiyatının başka bir yerde harcayacağımın çok altında olması da cabasıydı.

Herkesin hakkımda düşündüklerinin aksine -Cleo Hillcrest, teknoloji kralı ve milyarder Ray Hillcrest'in tek kızı- paramla hovardalık yapmıyordum. Bu odanın parasını kendi kazandığım maaşla ödüyordum, mirasla değil. Quincy'ye üç ticari uçuşla gitmiştim ama birinci sınıf için biraz para harcamıştım.

Bu seyahat yıllardır çıktığım tek tatil ve kendime verdiğim bir Noel hediyesiydi.

Telefonum ceketimin cebinde çaldı ve aramaya cevap vermek için terliklerimi bir kenara bıraktım. Fırının numarası ekranda yanıp sönüyordu. "Selam."

"Hey. Başardın mı?" Brynne sordu.

Yatağın kenarına oturdum ve topuklularımı tekmeledim. "Başardım. Bugün her şey nasıl gitti?"

"Gayet iyi," dedi. "Noel arifesinde alışveriş yapan insanlar yüzünden çok yoğun. Ama kasada iyi bir gün geçirdik. Vitrin neredeyse boş."

"Ah oğlum." Bir suçluluk duygusu sertçe çarptı. "Sence yeniden doldurmaya yetecek kadar bırakmış mıyımdır? Yeni bir parti şeker yapman gerekebilir."

"Cleo." Sözümü keserken adımını uzattı. "Merak etme. Dükkânı ben idare edebilirim. Yarın sabah geldiğinde vitrin dolu olacak. Önümüzdeki birkaç günün tadını çıkar ve bırak ben halledeyim."

İçimi çektim, bir terlik giydim. "Senden şüphe etmiyorum. Ben sadece ... Tatillerde berbatım."

"Evet." Güldü. "Biliyorum."

Brynne üç yıldır benim fırınımda çalışıyordu. İnanılmaz derecede yetenekli bir pasta şefi olmasının yanı sıra harika bir arkadaştı. Noel'in beni ne kadar strese soktuğunu biliyordu ve Quincy'ye yapılacak bu tatil onun fikriydi. Buraya bir kez gelmiş, tam da bu otelde kalmış ve bu şirin kasabada geçireceğim birkaç günü çok seveceğime dair bana söz vermişti.

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Önümüzdeki üç gün için planladığım tek şey bu yastık üstü yatağa gömülmek ve izleyebildiğim kadar çok Hallmark filmi izlemektir.

Brynne, "Binayı su basmadığı ya da yanmadığı sürece seni aramıyorum," dedi. "İyi eğlenceler. Uyu. Rahatla."

Diğer terliği giydim ve yatağa daha da gömüldüm. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Bugün en azından beni biraz özledin mi?" İltifat aramak bana pek yakışmıyordu ama kendimi savunacak olursam, gerçekten uzun bir gün geçirmiştım.

"Çikolatalı kremalı turtta sipariş edip elmalı istediği için bana bağırان bir adamla karşılaştığımda, evet, seni özledim. Ve acelem olduğu için elimi fırında yaktığımda, seni çok özledim. En iyi buz paketlerini sen yapıyorsun. Ama bugün güzel bir gündü. Ve yarın da güzel bir gün olacak. Burayı tek başıma işletebilmeyi seviyorum. Bu bir meydan okuma ama ben buna hazırım, bu yüzden bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

Oh, o iyiydi. Şimdi fırının sorumluluğunu daha önce ona bırakmadığım için kendimi suçlu hissediyordum. "Sen en iyisisin. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller. Bu hafta sonra görüşürüz."

Telefonu bir kenara fırlattım ve odaya göz gezdirdim. Buraya gelmek, Kaliforniya'dan ayrılmak, başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Dışarıda kar yağıyor, her şeyi kabarık bir tabakayla örtüyordu. Günlerce burada kalmak, bu odanın içinde dinlenmek ve dış dünya yokmuş gibi davranmak kolay olurdu. Ama üç gün, sahip olduğum tek şey bu. Bugün fırına gidememiştim ve Noel arifesinde de orada olamayacaktım. Noel günü kapalıydık ve ertesi sabah ilk iş olarak eve uçacaktım. Üç iş günü uzun bir ara sayılmazdı ama Brynne haklıydı.

Beş yıl önce Crumbs'ı açtığımdan beri hiç tatile çıkmamıştım. Çünkü Brynne'dan önce dükkânı işletecek kimsem yoktu ve o varken bile şekerlemelerime ve kreasyonlarıma bağlı kalmayı seviyordum.

Crumbs benim sadece işim değil, tutkumdu.

Paltomu çıkarıp yere attım ve yastıkların üzerine uzandım. Kral boy kızak yatak zengin bir maundu. Krem rengi yorgan beni bütünüyle yutacak kadar kalındı, buna izin vermeyi planlıyordum. Yastıklar kabarık ve boldu. Yatağın karşısındaki geniş çekmeceli sandığın üzerinde bir televizyon duruyordu.

Bu oda mutluluk vericiydi. Klas bir odaydı ve mobilyalar da dahil olmak üzere otele özgü hiçbir şey yoktu. Rezervasyon yaptırmak için aradığımda, görevli -belki de Eloise'in kendisiydi- bana son odayı kaptığımı söylemişti. Otel dolu olmasına rağmen, muhtemelen koridordaki kalın halı nedeniyle kapının ötesinde bir gürültü yoktu.

Omzumun üstündeki duvarda asılı olan resim, köşesindeki tarihe göre Quincy'nin 1950'den kalma siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Uçağın tekerlekleri indiğinde hava neredeyse kararmış olsa da, geldiğim kasabaya benziyordu. Yine de kasabanın on yıldan bu yana o kadar da değişmediğini bilmenin huzur verici bir yanı vardı.

Kendimi yataktan yukarı ittim ve ayaklarımı terliklerin kalın tabanlarına batarken zevkle inledim. Sonra ceketimi aldım ve tahta askıya asmak için dolaba doğru yürüdüm.

Akşam için planım, şampanyamı beklerken eşyalarımı yerleştirmektir. Sonra bir kadeh içip oda servisi menüsüne göz atacak ve akşam yemeği sipariş edecektim. Sonra bir kadeh daha içip banyo yapacak ve şişe boşalana kadar başka kadehler içecektim.

Yarın sabah alarmına gerek kalmayacaktı ve belki yeterince içersen vücudumun alarmını da duymadan uyuyabilirdim.

Bavulumu odanın diğer ucundaki çekmecerlere taşıdım ve halının üzerine bırakıp yavaşça açtım. Fermuar açıldığı anda içindeki giysiler patladı ve sanki yolculuk boyunca nefeslerini tutmuşlar da sonunda nefes verebilmişler gibi halının üzerine döküldüler.

Çikolatalı sufle ya da krokan ister misiniz? Onları ter dökmeden hazırlayabilirim. Üç günlük bir yolculuk için hafif bir şeyler mi toplayayım? Üzgünüm, yanlış kız.

Pijama pantolonlarını ve atletleri çekmeceye yerleştirmeden önce dikkatlice yeniden katladım. Getirdiğim iki kot pantolon ve siyah bir elbise -çünkü Noel yemeğinde elbise giymem gerekebilirdi- dolaba asılmıştı. Acil durumlar için fazladan aldığım külot ve sütyen koleksiyonum da başka bir çekmecede güvenle saklanıyordu. Tuvalet çantamı banyoya götürdüm ve telefonum tekrar çaldığında boş valizin fermuarını kapatmak üzereydim. Yatağın üzerinden kaydırdım ve kalbim durdu.

Baba.

"Lanet olsun."

Burnumu kıvırdım, kapının önünde volta attım. Cevap vermeli miydim? Red mi etsem? Aramasının tek nedeni bu geceki partiye gelmemiş olmamdı. Tatil için Kaliforniya'dan ayrıldığımı bilmiyor olamazdı, değil mi? Saatler önce ayrılmıştım. Ama yarıdakçılarından biri beni takip ediyor olsaydı, bu sabah eyaletten ayrıldığımı öğrenirdi.

Geçen yıl, av köpeklerini geri çekmezse onu evlatlıktan reddetmekle tehdit ettiğimde, babam artık koruma olmamasını kabul etmişti. Onlar her hareketimi kataloglamadan, Montana'da olduğumu bilmesine imkan yoktu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Ugh." Yeşil daireye bastım. "Selam, baba." "Cleo."

Tanrım, çıldırmıştı. *Kahretsin.* Hayatımda sadece iki kez duyduğum o sessiz, uğursuz ses tonuyla adımı söyledi, bir kez de ilk yılımda matematikten kaldıktan sonra

Bir keresinde de komşunun oğluyla havuz evinde öpüşürken yakalanmıştım.

"Bu geceki partinizi kaçırdığım için özür dilerim." "Hasta mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Arka planda gürültü vardı, boş konuşmalar ve bardak şingirtıları, ama babam sessiz kaldı.

Bu onun özel taktiği idi. Yönetim kurulu odasında mükemmelleştirdiği ve çocukları üzerinde denemek için eve getirdiği bir taktik. İnsanları bekletirdi çünkü eninde sonunda konuşmamak karşı tarafın kırılmasına neden olurdu.

Ve diğer taraf her zaman boyun eğdi. Her zaman. Neden peki? Çünkü diğer taraf bendim. Ve her seferinde yüksek sesle konuştum.

"Seni seviyorum baba, ama bir çılgın Noel daha yapamam." Böylesi daha iyiydi. İtiraf eder, kutlamaları kaçıracağımı söyledim ve o da endişelenmezdi. Kaliforniya'ya döndüğümde en sevdiği strudel ile bunu telafi ederdim.

"Yani Montana'da yalnız kalmak için mi gittin?"

Dırdırcı suçluluk duygusu bir anda yok oldu. Omurgam sertleşti. "Montana'da olduğumu nereden biliyorsun?"

"Yarın seni evde bekleyeceğiz. Selene Noel arifesi için büyük bir akşam planladı. Öğleden sonra misafirler gelmeden önce sakın bir Noel sabahının tadını çıkarabiliriz."

"Soruma cevap vermedin. Montana'da olduğumu nereden biliyordun?" Her kelimeyi açıkça söyledim.

"Yarın, Cleo."

"Hayır." Damarlarıma şiddetli bir ateş yayıldı. "Önce, isteklerime karşı gelmemiş ve beni takip ettirerek güvenime ihanet etmemişsin gibi davranalım."

"Cleo-"

"İkinci olarak, kaçınılmaz olarak açık olması için bunu tekrarlamama izin verin. Yarın size katılmayacağım. Hediyelerimin teslim edilmesini ayarladım. Mutlu Noeller." O itiraz edemeden aramayı sonlandırdım, sonra da çantama koymadan önce kapatmak için düğmeye bastım.

"Grr." Gözlerimi sıkarak kapattım ve yumruklarımı sıktım.

Yalancı. Ne lanet bir yalancı!

Babam beni takip ettirmeyeceğine söz vermişti. Söz vermişti. Dürüstlük buraya kadarmış. Telefonuma takip cihazı mı koymuştu? Bir tanesi

uşakları beni havaalanına kadar takip mi etti? Kredi kartı hareketlerimi izlediğini düşünmezdim.

Yıllarca her köşede pusuya yatmış korumalara katlandım. Babamın güvenlik taleplerini sineye çektim. Annemin başına gelenlerden sonra endişelerini anlıyordum. Ama ben üniversiteye giden on sekiz yaşında bir kız değildim. Yirmi bir yaşında ve gece geç saatlere kadar arkadaşlarıyla parti yapan biri de değildim.

Yirmi sekiz yaşındaydım ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumdaydım. Kendi Noel'imi planlayabilecek kapasitedeydim.

Şampanyam nerede?

Babam ve ben bir zamanlar çok yakındık. O benim en iyi arkadaşımdı. Annem öldükten sonra sadece ikimiz kalmıştık. Birbirimize sarılmış ve bir takım olmuştuk. Aşırı korumacı eğilimleri o zaman da beni rahatsız etmemişti çünkü ben daha çocuktum.

Ama son on yılda birbirimizden uzaklaşmıştık. Ben büyüdüm. Babam Selene ile tanıştı ve evimizin tüm dinamiği değişti.

Benden on iki yaş büyüktü. Bu garip bir yaş farkıydı çünkü benim ebeveynim olacak kadar büyük değildi ve çoğu zaman üvey annem değil de bir ablam varmış gibi hissediyordum.

Üvey kardeşim Ray Jr.'ı severdim ama ondan pek *hoşlanmazdım*. O da annesi gibi şımarık ve bencildi. Geçen yıl, ona hediye almadığım için sinir krizi geçirmişti. Bunun yerine, tüm ev halkının paylaşması için hamur işleri ve kekler getirmiş, kardeşimin en sevdiği eklerleri iki katına çıkarmıştım, böylece bir düzinesini paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

Ama ben kimdim ki birine bencil diyeyim? Belki de ailemle vakit geçirmek yerine Montana'da ortadan kaybolmak benim için de bencillikti. Belki de şımarıktım çünkü tatillerin bir gösteriye dönüşmesi konusunda babamla yüzleşmek yerine korkakça bir çıkış yolu seçmiş ve ortadan kaybolmuştum.

Kaliforniya'da kalmanın bir seçenek olmaması dışında. Babam kapıma gelir ve beni kendisi alırdı.

Belki beni dinlemiş olsaydı, o konuşmayı ben başlatırdım.

"Sanki güvenlik detaylarını dinledi de," diye mırıldandım odadakilere. *Yüzüme* karşı söz vermişti ve yine de ne isterse yapmıştı.

Siktir et. Montana'da kalıp değişiklik olsun diye kendi Noel'imi yaşayacaktım.

Binlerce dolarlık hediyeler yetmediği için Şikayet eden Şımarık çocuklar yok. Babamın iş ortaklarıyla sohbet ederken topuklu ayakkabılar ve kokteyl elbisesi giymeye zorlandığım abartılı partiler yok. Üvey annem yeni bir diyetle girdiği için vegan Noel yemeği yok.

Montana'daydım ve kalıyordum.

Kapının çalınması beni harekete geçirdi, Şampanyam için salyalarım akıyordu. BahŐıŐ olarak vermek üzere çantamdan bir yirmilik kaptım ve kapıyı açtım. "Teşekkür ederim."

Hayır.

Midem ayağımdaki tüylü terliklere kadar indi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"G Eşyalarını topla," diye emrettim Cleo'ya. Noel'den iki gün önce olmak isteyeceğim son yer Montana'ydı. Belki de kaçmak istiyordu.

ama güneş ışığı, palmiye ağaçları ve yetmiş derecelik hava bana gayet uygundu. "Hadi gidelim."

"Neden kimse sorularıma cevap vermiyor?" diye sordu nefesinin altından, gözlerini bana dikerek. "Tekrar deneyelim. Ne. Sen. Sen. Yapıyorsun? Burada?"

"Seni almaya geldim." Onu iterek odaya girdim ve sırt çantamı yere bıraktım. Sonra dolaba doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve boş valizini çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Zıplarken ona doğru işaret ettim. "Toparlan."

"Hayır." Cleo kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapının çarparak kapanmasına izin vermek için kapıdan uzaklaştı. "Gitmiyorum, Austin."

"Evet, öylesin." Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Noel'den iki gün önce olmak isteyeceğim sondan ikinci yer Cleo'nun otel odasında, bir yatağın yanı başıydı. "Acele et."

"Hayır." Öfkelendi. "Hayır,
gitmiyorum." "Kahretsin, ama çok
zorsun."

Çenesini dışarı çıkardı.

Hareket, uzun, kahverengi saçlarının gevşek dalgalarını değiştirdi. Bu renk bana her zaman en sevdiğim keklerde kullandığı kakaolu krema kremasını hatırlatırdı. Ela gözleri, sinirlendiğinde her zaman olduğu gibi daha da parladı ve yeşil benekler ışıldadı.

Nefesimi içime çektim, öfke ve özdenetimime boyun eğdirmeye çalıştım ama tek yaptığım onun kokusunu derin derin içime çekmek oldu. Tatlı bal

En sevdiği tarçınlı sakızla aşılanmış. Kahretsin, gerçekten bu otel odasından çıkmam gerekiyordu.

Cleo'dan uzak durmamın bir nedeni vardı. Kapalı bir alanda onunla asla yalnız kalmamaya özen göstermemin bir nedeni vardı. Cleo Hillcrest güzel, büyüleyici, sinir bozucu bir kadındı ve en büyük müşterimin kızıydı.

Cleo Hillcrest kategorik olarak yasak bölgeydi.

Ve benden nefret ediyordu. Cleo'nun nefret edebileceği kadar. Gerçekten nefret etmek için çok iyi, çok tatlıydı.

Ama onun nefreti tam da aramızda olmasını istediğim şeydi. Nasıl tasarladıysam öyle. Onu Kaliforniya'ya götürür götürmez, eskiden olduğu gibi devam edebilirdik. Ben, o yokmuş gibi davranırdım. O, doğduğum güne lanet okuyordu.

Uyum.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil." Onun duruşunu yansıttım ve çenemi bavula doğru salladım. "Toparlan."

"İnanılmaz." Öfkeden kudurdu. "Seni üç aydır görmedim. Benimle son konuştuğunda işimi, saçımı ve kıyafetlerimi eleştirmiştin. Şimdi de buradasın, tatilimi mahvediyorsun."

Onu eleştirmiştım ve bunu yine yapardım. Crumbs'a girmiştım ve o da kasanın arkasındaydı. Bana öyle tatlı bir gülümseme vermişti ki kalbim yerinden çıkacaktı. Ben de ona bir gün önce bana verdiği kruvasanın kurduğunu, saçlarının biraz düz göründüğünü ve kot pantolonunu ve tişörtünü kaplayan onun onları daha az sıkıcı hale getirdiği için bir gelişme olduğunu söylemiştim.

Merhaba demenin en güzel yolu değildi ama bu onun tatlı gülümsemesini silmişti ve kalbimdeki tek şey suçluluk duygusuydu.

Onu bir sonraki görüşümde özür dilemeyi planlamıştım ama aynı gün babası beni arayarak işimin değişeceğini bildirdi. Cleo ile bir anlaşma yapmıştı. Artık koruma olmayacaktı. Artık yirmi dört saat güvenlik yok.

Hepsi saçmalıktı.

Ray'in yaptığı tek anlaşma benimleydi. Ekibim fark edilmeyecek bir mesafeden Cleo'nun güvenliğini sağlayacaktı.

Ray'in işi olmazsa, benimki de zarar görürdü. Bu yüzden son üç aydır ekibimden biri onu uzaktan izliyordu. Bizi fark etmesi ya da babasının aldatmacasını anlaması an meselesiydi ama bunun Montana'da değil Kaliforniya'da olmasını bekliyordum.

Eve gittiğimizde ortalık karışacaktı. Eğer eve varırsak.

"Toplanmaya başlamak için otuz saniyen var," dedim. "Ya kendin yaparsın ya da ben senin için yaparım."

"Senden nefret ediyorum." Dudağı kıvrıldı.

Kapının çalınması hırıltısını böldü.

"Toparlan." Dışarıda biraz hava almak için çaresizce onu geçtim ve kapıyı açtım. Muhtemelen on sekiz yaşında bir çocuk beni gülümseyerek karşıladı. Buz gibi bakışlarımla karşılaşınca gülümsemesi düştü.

"Oh, uh ... üzgünüm." Gözleri elindeki tepside duran bir kâğıda kaydı. "Bayan Hillcrest'i arıyorum. Burada dört-on numaralı oda yazıyor."

"Ben buradayım." Cleo yanımda belirdi ve dirseğiyle kaburgalarım vurarak "Kımılta" diye mırıldandı.

Homurdanarak yutkundum. Kahretsin, dirsekleri keskindi.

"Bir şişe daha gönderebilir misin?" Cleo buz kovasını ve şampanyayı tepside alarak çocuğa sordu. "İki taneye ihtiyacım olacak."

"Ve bir bardak daha, hanımefendi?"

"Hayır." Adamın getirdiği tek flütü kaptı ve bana ters ters baktı. "O gidiyor."

Çocuğun bakışları yüzüme kaydı ve ben de koridorda kaybolması için başımı salladım.

Sözsüz bile olsa emirlere, odanın içinde yürüyen inatçı kadından çok daha iyi uyuyordu.

Şampanyayı en yakındaki komodinin üzerine koyarak, "Gitmiyorum," dedi. "Buraya tatil yapmaya ve Noel'i kendi şartlarımla kutlamaya geldim. Ailemle anlamsız, maddi, yüzeysel bir tatil daha geçirmeyeceğim."

Cleo kovadan yeşil şişeyi çekip aldı, folyosunu soydu ve musluğu çıkardı. Sonra başparmaklarını mantara bastırarak patlamaya hazırlandı. Ama mantar yerinden oynamadı. Bir eliyle şişeyi kavrayıp diğer eliyle mantarı kımıldatmaya çalışırken yanakları kızardı ve dudakları büzüldü. Yine de yerinden oynamadı.

Homurdandım ve yaklaşıp şişeyi elinden aldım.

"Hey. Geri ver onu." Onu almak için hamle yaptı ama ben döndüm ve omzumla onu engelledim.

Bir çevirme ve çekiştirmeyle mantar serbest kaldı. "İşte."

Şişeyi geri aldı ve bir çift kabarık beyaz terlikle bir insan ne kadar iyi tepinebilirse o kadar iyi tepinerek flüte döktü.

ağızına kadar ulaştı. "Babam artık güvenlik olmayacağına dair bana söz verdi. Söz vermişti."

"Bu ikinizin arasında."

Şampanya bardağının tamamını yuttu ve hemen yeniden doldurdu. "Ne kadar sürecek? Bana doğruyu söyle. Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

Ray, Cleo'ya anlaşmamızdan bahsetmememi istemişti. Ama gözlerindeki bakış, birinin ona karşı dürüst olması için duyduğu çaresizlik, kararlılığını kırdı. "Biz hiç durmadık."

Omuzları düştü.

Yüzüne üzgün bir ifade yerleştiren kişi olmaktan nefret ediyordum. Tıpkı gülümsemesini silen kişi olmaktan nefret ettiğim gibi. Ama burada mesai saatindeydim ve o evde ve benden çok çok uzakta olduğunda işler daha kolay olacaktı.

Tüm bu yolculuk onun karakterinin çok dışındaydı. Cleo rutini tanıdığım herkesten daha çok severdi. Bu onu korumayı gülünç derecede kolaylaştırdı. Saat dörtte kalk. Beşte fırına. Akşama kadar çalışır, sonra eve gider, sekizde ışıklar sönerdi.

Bu sabah onu arayıp kızının az önce uçağa bindiğini ve son durağının Montana olduğunu söylediğimde Ray bana inanmamıştı.

Bana bir yandan küfredip bir yandan sövüyordu ama kredi kartlarını takip etmiyorduk. Üç ay önce bırakmamızı söylemişti, ona en azından bu kadar özerklik vermek istiyordu. Bağımsızlığı için çok fazla. Bugünden itibaren Cleo'nun yaptığı her hareket, her alışveriş ekibim tarafından takip edilecekti. Şüpheli her şey derhal ona rapor edilecekti.

Noel'de Montana'ya gitmek gibi.

Telefonu yüzüme kapatmasından üç saat sonra, *havaalanına gitmem*, özel uçağına binmem ve kızını almam için talimatlar gönderilmişti.

Jet park edilmiş ve bizi eve götürmek üzere Quincy havaalanında bekliyordu. "Şampanyanı iç. Sonra gideriz."

"Hayır." Sesi sakın ve düzdü. Kararlı ama kibardı. "Bunca yolu sebepsiz yere geldiğin için üzgünüm Austin, ama gitmiyorum."

Kahretsin. Cleo topuklarını nadiren yere vururdu ama vurduğunda da sert ve derin vururdu.

Eğer gitmezse, kovulma ihtimalim çok yüksekti. Ray normalde çalışılacak adil bir adamdı ama kızı söz konusu olduğunda adam mantıklı davranmıyordu.

Muhtemelen Cleo'nun ona bu tatilden en başta bahsetmemesinin nedeni de buydu.

Ray son otuz yılda patlama yapan bir siber güvenlik şirketinin sahibiydi. Mirror Networks'ün değeri on beş milyar doların üzerindeydi ve kurucusu ve CEO'su olarak Ray'in sahip olduğu servet benim için anlaşılması imkânsız bir seviyedeydi.

Yirmi yılı aşkın süredir maaş bordrosunda bir fiziksel güvenlik şirketi vardı. Benimkinden önceki şirket uzun zamandır onun tedarikçisiydi ama korumalardan biri Cleo'ya asılıp onu rahatsız edince, her babanın yapması gerektiği gibi sözleşmeyi derhal feshetmişti.

Ben de aynısını yapardım.

Bu dört yıl önceydi ve o zamandan beri benim şirketim Garrison'da çalışıyordu. O zamanlar yeni bir girişimciydim ve kendimi adama kanıtlamak için kıcımlı yırttım. Hayatımın en zor dört yılıydı ve bu Ray yüzünden değildi.

Cleo yüzünden.

İşin iyi tarafı, Ray Cleo'nun benden nefret etmesini umursamıyor gibiydi. Onu güvende tuttuğum sürece onun gözüne giriyordum ve aylık ödemesi ilk gün banka hesabıma yatıyordu.

Ama eve yalnız gidersem, sözleşmemizi fesheder.

Benim için çalışan adamların aileleri vardı. Düzenli bir maaş çekine ihtiyaçları vardı ve Ray'i kaybedersem, bu geliri yerine koymam yıllarımı alırdı, özellikle de kızını güvensiz bir durumda bıraktığımı Los Angeles'ta yayarsa.

Yani Cleo istese de istemese de eve gelmek zorundaydı.

"Jet havaalanında bekliyor," dedim ona.

"Harika." Elini kapıya doğru uzattı. "Aracınızı kaçırmayın. Noel'den sonra döneceğim."

"Cleo-"

"Ve düşün, artık saklanmak zorunda kalmayacaksın. Oyun bitti. Eve döndüğümde fırına gelip bana yemeklerimden ne kadar nefret ettiğini anlatabilirsin."

Orospu çocuğu. Sesinde acı vardı ve kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Bunu ben yapmıştım. Mırıldandığım eleştirilerim ve yarattığı her şeyi açıkça reddetmemle onu yaralamıştım.

Ama en iyisi buydu. Biz farklı dünyalardan geldik.

Eninde sonunda bu his geçecek ve o da sadece başka bir müşteri olacaktı. "Neden kalmaya bu kadar takıldın?" diye sordum. "Gerçekten istediğin bu mu?"

ne istiyorsun? Bir otel odasında tek başına Noel mi?"

"Evet, öyle."

"Neden?" Noel en sevdiğim bayramlardan biriydi. Ailemle bir gün geçirmek tüm yıl boyunca dört gözle beklediğim bir şeydi ve yılın tek günü izinli olduğumdan emin olurdum.

"Tüm gün sadece büyük bir gösteri."

"Ve sen buna bir gün bile katlanamayacak kadar şımarık ve bencilsin." Fazla sertti ama belki onu kızdırırsam kalma ihtimali azalırdı.

"Çık dışarı." Hırıltı geri döndü. "Defol. Dışarı."

"Şimdi." "Eşyalarını topla. Eve gidiyoruz."

"Hayır! Gitmiyorum!" Sesi titriyordu. "Ben bir yetişkinim. Yetişkin bir kadını. Noel için tatile çıkmak istiyorsam, buna hakkım var. Kendimi babama açıklamak zorunda değilim. Ya da sana."

"Haklısın." Başımı salladım. "Ama yine de seni eve götüreceğim." "Babam bana bakman için sana ne kadar ödüyor?"

"Sana bebek bakıcılığı yapmıyoruz." Kaşlarımı çattım. "Seni güvende tutmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Bebek bakıcısı kelimesinden ne kadar nefret ettiğimi biliyordu. Özellikle sinirlendiğinde bunu yüzüme vururdu. Onu korumak için buradaydım. Onun güvenliğini sağlamak için hayatımı tehlikeye attım. Beni genç bir bebek bakıcısına benzetmek en büyük hakaretti.

"Toparlan." Bavulu işaret ettim.

Cleo gözlerini devirdi ve şampanya kadehini kuruladı. Sonra dönüp bir kez daha doldurdu. Bu hızla giderse şişe on dakika içinde boşalacaktı. Belki sarhoş olursa ikna etmesi daha kolay olurdu.

"Beni neyden koruyorsun?" diye sordu. "Tehlikede değilim. Özellikle de burada. Tabii bellboyun beni gülümseyerek öldürmeye çalışacağını düşünmüyorsanız."

"Bu dünyada kötü insanlar da var Cleo. Baban en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

"Tek taraflı olarak benim hayatımla ilgili kararlar alıyor. Ve bu dünyada kötü insanlar olduğunun farkındayım, bu yüzden lütfen bana ders vermeyin."

Tanrım. Neden bunun kolay bir gün olacağını düşünmüştüm ki? Cleo'nun havaalanına doğru yola çıktığını öğrendiğim anda, bu hesaplaşmayı beklemeliydim.

O daha fazla şampanya yudumlarırken ben enseme ovuşturdum. Tam kadehi boşalırken kapı çalındı. Cevap vermek için bir adım attım ama bana ters ters baktı ve kapı koluna benden önce ulaşmaya çalıştı. Hızlı değildi.

Yeterince. Gözetleme deliğini kontrol ettim, az önceki çocuğu gördüm ve kapıyı açtım.

"Merhaba." Beni atlatıp çocuğa gülümsedi. Sonra cebinden yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp taze şişeyle takas etti. "Teşekkür ederim."

"İyi geceler Bayan Hillcrest." Bana doğru bakmayı reddederek selam verdi ve kapıyı kapattı.

Cleo döndü ve şampanyayı karnıma doğru itti. "Bir işe yara."

Kahretsin, bu kadın beni delirtti.

O çekmecelere doğru yürüyüp birini açarken ben de şişesini açtım.

Sonunda. Eşyalarını topluyordu.

Bir çift kıpkırmızı ipek pijama şortu ve ona uygun bir bluzu omzunun üzerinden yatağa fırlatırken havada süzülüyordu. Bunu daha fazlasının takip etmesini bekliyordum ama ayağa kalktı, onları kaptı, bavula alaycı bir bakış fırlattı ve taze şampanya şişesini elimden çekip aldı. Sonra banyoya doğru yürüdü, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kilidi çevirdi.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Ciddi misin?"

Tek yanıt, kapının diğer tarafından gelen bir dizi boğuk ses oldu.

Cebimden telefonu çıkardım ve Ray'in adını yazıp aramaya hazırlandım. Ama onu arayıp son durumu bildirmeden önce ekranı kapattım ve telefonu bir kenara koydum.

Ray'in öncelikli endişesi ailesinin güvenliğiydi. Bunun için adamı suçlamadım. Karısının başına gelenlerden sonra, neden aşırıya kaçtığını anlıyordum.

İlk karısı ve Cleo'nun annesi Janet öldürülmüştü.

Cleo daha bebekken Ray bir servet biriktirmişti. Uzun süredir asistanlığını yapan kişiye göre Ray ve Janet mütevazı bir yaşam sürmüşlerdi. Görünüşe göre, Ray'in ikinci karısı Selene'e bahsettiği lüks yaşam tarzına kıyasla bu gece ve gündüzdü.

Yıllar önce, Cleo henüz küçük bir kızken, Ray bir çalışanı görevini kötüye kullandığı için kovmuştu. O çalışan daha sonra sadece Ray'e karşı değil, Janet ve Cleo'ya karşı da tehditler savurmuştu. Ray bunu pek önemsememişti, eski bir çalışanın ağzından kaçırıldığını ve sonunda ortadan kaybolacağını düşünmüştü.

Yanılmıştı. Hem de çok yanılmıştı. Ve karısı bunun bedelini hayatıyla ödemişti.

Janet bir gün bir işi halletmek için evden çıkmıştı. Ray işteydi. Cleo anaokulundaydı. Adam Janet'ı evinden altı blok ötede durdurmuş ve kalbinden iki kez vurmuştu.

O zamandan beri Ray güvenliği en uç noktaya taşıdı.

Onun yerinde kim olsa yapmazdı ki? Aşırı önlemlerinin nedenlerini anlıyordum. Pek çok ünlü şarkıcı, oyuncu ve spor yıldızı Ray'in Cleo için istediği güvenlik seviyesine sahip değildi. Ama aynı zamanda Cleo'nun özgürlük ihtiyacını da anlıyordum. Bir denge olmalıydı. Bir uzlaşma. Ama bu anlaşmaya aracılık etmek benim işim değildi.

Benim işim sadece Cleo'yu eve götürmektir.

Banyonun kapısı açıldı ve çenesini dik tutarak dışarı çıktı. Şampanyasını komodine taşıdı ve boş şişenin yanına koydu, ardından lambanın yanındaki bir klasörü aldı ve yatağın kenarına uzanırken klasörü çevirerek açtı.

Göz kırptım. İki kere. Beni görmezden geldiği için değil. Ama zihnim boş olduğu için. Dilim üç beden büyüktü ve gözlerim önce nereye bakacağını bilmiyordu.

Bacakları mı? Hayır, kolları. Göğsü. Hayır, kesinlikle bacakları.

Uyku şortunun taraklı etek ucundan, dolgun kalçalarına ve ince baldırlarından narin ayak bileklerine kadar pek çok teni sergileniyordu. Nefis ayakları terlikler tarafından gizlenmişti.

Gözlerimi zorla yukarı kaldırdım ve boynunun pürüzsüz çizgisine takıldılar. Saçlarını yukarı doğru kıvrırmıştı ve koyu renkli bir dal kulağının kabuğunun arkasına kıvrılmıştı. Mücevher takmıyordu, Janet'ın olduğu için en sevdiği elmas küpeleri bile takmıyordu. Bunu iki yıl önce bir gün fırında Brynne'a anlatırken kulak misafiri olmuşum.

Bakışlarımın boynundan öteye gitmesine izin vermeyerek çıplak kulaklarının loblarına baktım. Çünkü köprücük kemiklerinin altındaki üst kısmı bir ipek parçasından başka bir şey değildi. Göbeğinin bir kısmını gösteren kırılmış bir üst. Spagetti askıları kollarını ve omuzlarını çıplak bırakıyordu. Ve geniş V yakası çok ama çok aşağıya iniyordu.

Git buradan. Dışarı çık. Zihnim kapıdan çıkıp gitmem için bağırıyordu çünkü o benim müşterimin kızıydı ama bedenim diğer takım için savaşıyordu. Odayı geçmemi, Cleo'yu kollarıma almamı ve tadının onun şekerlemeleri kadar tatlı olup olmadığını öğrenmemi isteyen takım.

Bu odadan siktir olup gitmeliydim.

Cleo'nun yirmi dört-yedi güvenliği vardı, ancak onu her zaman ekibimden birine vermemin, onu şahsen izlemememin bir nedeni vardı. Kendime güvenmiyordum. O odadayken etrafımın farkında değildim. Onun farkındaydım. Sadece onun.

Otuz üç yaşındayken, dünyayı bloke edebilen bir insanla hiç tanışmamıştım.

Cleo'ya kadar.

Ve lanet olsun, onu buradan o daracık pijamalarla çıkaramazdım. "Sana bir gece vereceğim. Bir gece. Sonra sabah gidiyoruz."

"Her neyse." Şampanyasını yudumladı ve oda servisi menüsünü inceledi. Sayfayı çevirdi ve metni incelemek için öne doğru eğildi. Üstünün önündeki boşluk gevşemiş, o muhteşem göğüsleri zar zor örtüyordu. Meme uçları ince kumaşın arasından görünüyordu.

Hay sikeyim.

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm ve aynı anda sırt çantamı yerden alıp kapıyı açtım. Koridorda asansöre doğru yürürken kapının çarpma sesinin yankısı beni takip etti. Aşağı okuna üç kez bastım ve asansör geldiğinde hemen atladım.

Lobiye ulaştığımda Noel ağacının yanında sessiz bir köşe buldum ve pilotu arayarak Kaliforniya'ya yalnız dönmesi için izin verdim. Geceyi geçirmeyi teklif etti ama Noel'den önce hepimizin Montana'da mahsur kalması için bir neden yoktu. Cleo ile bir bilet alacak ve sabah ticari uçakla geri dönecektik.

Sırt çantam ayaklarımın dibinde dururken sandalyede öne doğru çöktüm ve gözlerimi kapatıp burnumun kenarını çimdikledim. Lanet olsun. Lanet olsun bu yolculuğa. Lanet olsun Ray'e. Ondan kaçmak nafileydi, bu yüzden numarasını çevirdim.

Cevap vermedi.

Neden yapsın ki? O ve Selene her yıl Noel haftasında düzenledikleri *suarelerden* birine ev sahipliği yapıyordu ve evleri zengin insanlarla doluydu. Tek önemseydiği Cleo'nun güvende olması ve bir an önce eve dönmesiydi. Bu gece bilmediği şey onu öldürmeyecekti.

Ayağa kalkıp lobiye baktım, giriş ve çıkışları değerlendirdim. Bir yeri gözetlemek kariyerim boyunca alışkanlık haline gelmişti. Han rahattı ve havasız olmadan şıktı. Eğer kar yağmasaydı, mükemmel bir tatil mekânı olurdu.

Kaçış. Cleo'nun babasının evindeki partiden kaçmasına kıyasla büyük bir gelişme.

Onun terliklerini giyiyor olsaydım, ben de şehri terk ederdim. Bunu ona itiraf edeceğimden değil.

Ben işe alınmış bir yardımcıydım ve kimse, özellikle de Ray, benim fikirlerimi önemsemiyordu.

Yarın Cleo'yu Kaliforniya'ya götüreceğim. Tamamen giyinik olacaktı ve o pijamalar uzak bir anı olacaktı. Sonra ben kendi hayatıma, o da kendi hayatına geri dönecekti. Cleo'yla tek bağlantım, onun için görevlendirilen ekipten masama gelen haftalık raporlar olacaktı.

Belki günün birinde bir aydan uzun sürecek ciddi bir erkek arkadaşı olur ve ona duyduğum bu çekim sönerdi. Yani, dört yıldır sönmemişti ama eninde sonunda sönmesi gerekiyordu, değil mi?

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve lobiyi geçerek resepsiyona gittim. En azından yanıma bir çanta almayı düşünmüştüm ama içinde dizüstü bilgisayarım, şarj kabloları ve bir şişe aspirinden başka bir şey yoktu.

Bankonun arkasında duran genç kadın ben yaklaşırken gülümsedi. Daha önce lobiye girdiğimde masada değildi. Cleo'nun erkek arkadaşı olduğuma ve Noel'de ona sürpriz yapmak istediğime dair saçma sapan bir cümle kurmaya hazırlanıyordum ama sonra belboyun bir tepsi içinde bir bardak ve buz dolu bir kovada bir şişe şampanya bıraktığını gördüm.

Cleo şampanyayı çok severdi, ben de içimden bir sesle oda fişine bir göz attım. Elbette, adı fişte 410 numaralı odanın yanında yazıyordu.

"İyi akşamlar efendim," diye selamladı yaka kartında adı yazılı olan *Eloise*. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kotumun cebinden cüzdanımı çıkardım. "Bir oda istiyorum, lütfen." Gülümsemesi düştü.

Midem bulandı. Oh lanet olsun.

"Çok üzgünüm efendim ama bu hafta için tüm biletlerimiz tükendi.

Noel ve her şey." "Elbette," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

Siktiğimin Montana'sı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

"H "Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandım boş odaya. Beni buraya kadar takip edip çocukmuşum gibi emirler yağdırarak kendini ne sanıyordu? Ben bir yetişkindim ve bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu.

"Bir gece mi?" Alay ettim. "Bir yere gitmiyorum. Bu benim tatilim. Benim tatilim. Bu benim Noel'im."

Kıpırdamadan oturamayacak kadar huzursuz bir halde yataktan fırladım ve odada volta attım.

Austin gittikten sonra ikinci şişe şampanyayı içmekte epey ilerleme kaydetmiştim. Yarım flütten sonra bitmiş olacaktı. Başım bulanıktı. Uzuvarım gevşek ve sıcaktı. Midem guruldadı ve hıçkırarak kapıya bakıp oda servisinin gelmesini diledim. Açlıktan ölüyordum, öğle yemeğinde sadece uçak krakeri yemiştim ve yemek alkolün bir kısmını emmeye yardımcı olacaktı.

Yarın eve dönmek zorunda kalırsam akşamdan kalmaya ihtiyacım yoktu ve büyük ihtimalle de dönecektim.

Austin Myles genelde istediğini elde ederdi.

Eğer isterse beni omzuna atıp buradan götürebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bir zamanlar, Austin tarafından, kendi isteğimle, tekme ya da çılgık atmadan götürülmeyi hayal etmişim. Babam ailenin fiziksel güvenliğini sağlaması için onun şirketini tuttuğunda, Austin'e bir kez baktım - gece yarısı saçlarına ve hipnotik gözlerine - ve bum. *Merhaba, aşkım*. Hepsi buydu. Ufacık, minicik, kocaman bir aşk.

Ama bunu iyi saklamıştım. Austin'e karşı hissettiklerimi dünya üzerindeki hiç kimse bilmiyordu ve ben bu ufacık aşkımı mezara kadar götürebilirdim.

Bizim için çalışmaya ilk başladığında, babam Austin'in benim korunmamla bizzat ilgilenmesi konusunda ısrar etmişti. Crumbs'ı açtığımdan beri babam risk altında olduğum konusunda paranoyaklaşmıştı. Kimden geldiği bir muammaydı ama konu kızı olduğunda babam pek mantıklı davranmazdı.

Austin hayatımın tam bir değerlendirmesini yapmıştı. Fırının ve evimin güvenliğini değerlendirmeye odaklanmıştı. Etrafta bir not defteri taşıması, erişim noktaları ve ihlal potansiyeli hakkında notlar alması çok şirindi - tabii 1.80 boyunda, kaslı bir gönül adamına *şirin* denebilirse.

Austin'in teftişinden sonra, evimin ve işyerimin yeterince güvenli olduğunu ancak iyileştirilmesi gerektiğini düşünmüştü. O zamana kadar bir yıldır fırının sahibiydim ve hiçbir sorun yaşamamıştım, ancak bu onu arka girişe yeni bir kilit sistemi ve tüm bir video gözetim sistemi kurmaktan alıkoymamıştı. Anahtarlığında bir alarm fobu vardı. Komodinimde bir kutu biber gazı.

Sistem ve güvenlik önlemleri yeterli olmalıydı ama babam yine de bir koruma konusunda ısrar etmişti. İlk günlerde Austin'di. Fırında köşedeki masada oturur, sessizce dizüstü bilgisayarında çalışır, bana neredeyse hiç dikkat etmezdi. Yine de bir müşteri sesini yükseltse beni kurtarmaya geleceğinden hiç şüphem yoktu.

Görünüşe göre, beni ya da unlu mamullerimi eleştirmesine izin verilen tek kişi Austin'in kendisiydi.

Sonra bir gün, sabahın beşinde işe giderken bana eşlik etmek için evime gelen Austin değildi. Onun ekip üyelerinden biriydi. Ve Austin'i gördüğüm günler giderek azalmaya başladı.

İlk başta, benden hoşlandığından şüphelendiği için endişelenmişim. Beni kendisinden altı yaş küçük aptal bir kız olarak gördüğünden. Sonra gerçek yüzü ortaya çıktı. Austin'in benden Kara Cuma'daki alışveriş merkezi gibi kaçmasının nedeni benden hoşlanmamasıydı.

Üç ay önce fırına gelip bana hakaret ettiğinde bunu açıkça belirtmişti.

O gün babamı arayıp yeter dediğim gündü. Artık koruma yok. Artık Austin yok. Aptal kalbim birçok kez yaralanmıştı.

Babam güvenliği hafifleteceğine söz vermişti. Ona inanmakla ne kadar aptallık etmişim?

Austin ve ekibi nerede gizleniyordu? Bütün gün fırının dışında mı kalmışlardı? Gizli görevde birileri var mıydı? Fırında bir sürü müdavimim vardı, özellikle de Austin'in ekibine uyabilecek bir çift. Uzun boylu. Geniş. Kaslı. Brynne, tesiste ne zaman ateşli bir erkek olsa beni uyarmayı ihmal etmezdi.

Peki beni nasıl izliyorlardı? Gözetim sistemimi mi hacklemişlerdi? Montana'ya geldiğimi nereden biliyorlardı? Pislikler muhtemelen kredi kartlarımı izliyorlardı. *Piçler*. Bunu babama hiç yakıştıramadım. Ya da Austin'e. Onun kaynaklarıyla, saklayabileceğim çok şey olduğundan şüpheliydim.

Austin'in şirketi Garrison, Los Angeles'taki en büyük özel güvenlik şirketi değildi. Ama onunki en hızlı büyüyen ve en iyi üne sahip firmalardan biriydi.

Austin risk değerlendirme becerileriyle tanınırdı. Sokaktaki söylentilere göre

-Çünkü bu adam benimle gerçekten konuşamazdı. Austin girişimci zenginlerle çalışmayı tercih ediyordu. Ünlülerle birlikte gelen dramayı ve spot ışıklarını sevmiyordu. Müşterileri babam gibi insanlardan oluşuyordu, radarın altında kalan ama bir kaçığın çocuklarını kaçırıp fidye isteyebileceği kadar para kazananlar.

Ya da sevdiklerini öldürürler.

Babamın güdülerini, zaman zaman saçma olsa da, iyi bir yerden geliyordu. Annemi kaybettiği gibi beni de kaybetmekten korkuyordu.

Ama bunun da bir sınırı olmalıydı, değil mi? Babamın korkuları beni daha fazla esir tutamazdı. Montana'da üç gün boyunca tamamen güvendedim. Austin sabah bana eve kadar eşlik etmek için geldiğinde, ona hayır dedim.

"Hayır." Kelimeyi çalıştım. Sakin ol.

"Hayır." Çok kolay. Austin'e kesinlikle hayır diyebilirdim, damarlarıma sıvı cesaret dolsun ya da dolmasın. Bu gece yapmıştım. Yarın yine yapardım.

Midem çalkalandı ama şampanya yüzünden değil. Bugünkü inatçılık gösterisi bir anormallikti. Kimi kandırıyordum ki? Austin'e hayır demek neredeyse imkansızdı. Bu gece onu oyalamayı başarmış olmam bir mucizeydi.

Gözleriydi. O kahve-kahverengi gözler beni bütünüyle yuttu. Onlara karşı güçsüzdüm. Belki yarın göz temasından kaçınırdım. Muhtemelen en iyisi onun tüm yüzünü görmezden gelmem olurdu. Bir tane bile

Burnunun güçlü çizgisinden esnek dudaklarına, kare çenesine ve yüksek elmacık kemiklerine kadar hayran olmadığım hiçbir özelliği yoktu.

En azından geçen yıl uzattığı sakalını kesmişti. Montana'ya sakalla gelseydi, oda servisini beklemek yerine uçakta olurdum.

Sadece bir kez görmüştüm ama mükemmel bakımlı, siyah saçlarla kaplı yontulmuş çenesinin görüntüsü hafızamda yer etmişti. Austin, ben görevli adamla bir tartışmaya girdikten sonra fırına girmişti. Hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve klima çalışmıyordu, ben de biraz hava sirkülasyonu sağlamak ve fırınlardan gelen ısıyla mücadele etmek için arka kapıyı açık bırakmıştım.

Görevli adam kapının açık olmasından hoşlanmamıştı. Ona şansının olmadığını söyledim. Patronunu çağırdı.

Gerçek Austin tarzında, istediğini elde etmişti. Kapıyı kapattım ve o anki zayıflığımı sakalıma yükledim.

Neyse ki, şimdi gitmişti. Austin her zamanki temiz giyimli haline geri dönmüştü. Koyu renk kot pantolon, cilalı botlar ve kolalı, uzun kollu bir düğme-up. Gerçi bugün kollarını ön kollarına kadar kıvrımış ve koyu renk saçlarını ortaya çıkarmıştı.

Sadece bir kez, onun gülümsediğini görmek istedim. Dişlerini gördüğüm bir zamanı hatırlayamıyordum. Ama neden bana gülümsesin ki? Benim ondan nefret ediyormuş gibi yaptığım kadar o da benden nefret ediyordu.

Küçük, önemsiz, zararsız aşkım şaşırtıcı derecede dirençliydi. Beni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın ya da sinirlendirirse sinirlendirsın, bu lanet şey ölmüyordu.

Çünkü Austin Myles bir rüyaydı.

O iyi bir adamdı. Annesini çok severdi; onunla telefonda konuşurken iki kez kulak misafiri olmuştum ve sesindeki hayranlık ve sevgi gözlerimi yaşartmıştı. Çalışanları ona saygı duyuyor ve istikrarlı liderliğini takdir ediyordu. Otorite ve güven dolu bir havası vardı, ancak karizmasını başkalarını korkutmak veya güvensiz hissettirmek için kullanmazdı. Akıllı başındaydı. Zekiydi. Başkaları için kapıyı açık tutar ve yaşlıların sıraya girmesine izin verirdi.

Onun benden nefret ettiği gibi ben de ondan nefret etseydim hayatım daha kolay olurdu.

Neden benden bu kadar hoşlanmıyordu? Gerçekten şımarık ve bencil olduğumu mu düşünüyordu? Austin benim dışımda kimseye kaba davranmazdı. Benim kişiliğimde onu sinirlendiren şey neydi?

Siktir et onu. Ben iyiydim. Sevilebilirdim. İyi bir fırıncıyım. Ve o benim Noel'im mahvediyordu.

Vücudumdan bir öfke dalgası geçti ve gözlerimi kapatıp onu sıkıca tuttum. Yarın ona ihtiyacım olacaktı çünkü eve gitmiyordum. Bana bencil diyebilirsiniz. Şımarık deyin. Velet deyin. Austin istese de istemese de Montana'da üç gün kalacaktım.

"İşte böyle." Terlikli ayağımı yere vurdum.

Babamı arayıp bunun Austin'in hatası olmadığını açıklamam gerekecekti. Aksi takdirde babam muhtemelen onu kovacaktı. Ama ne kadar zorlarsa zorlasınlar, geri adım atmayacaktım. Eğer yaparsam, bu kaçıştan çok daha fazlasını kaybederdim.

Kapı çalındı.

"Yessss. Yemek." Gözetleme deliğini kontrol etmeye zahmet etmedim. Yine. Bunun üzerinde gerçekten çalışmam gerekecekti. Çünkü işte oradaydı, fantezilerimin yıldızı, Noel'i bir kez daha mahvetmek için buradaydı. "Bir gecem olduğunu söylemiştin. Git başımdan."

Austin yanımdan geçip gitti ve seksi, baharatlı parfümünün kokusunu burun deliklerime gönderdi.

Nefes aldım ve içime çektim. Tanrım, acınacak haldeydim.

"Odaları kalmamış," dedi, yatağın ucundan pencereye en yakın tarafa doğru yürüdü, sırt çantasını şifonyerin yanına koyarken bana zar zor baktı. Cebinden telefonu çıkardı ve komodinin üzerine bıraktı. Ardından kot pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı.

O hareket ettikçe, bakışlarım omurgasından aşağıya, kemerinin yanından geçip şahane kışına doğru kayıyordu - bir erkeğin kıcı bu kadar mükemmelse, gecenin iki şişesi şampanya içen her kadın ona bakardı.

Austin gömleğinin kenarlarından tuttu ve kot pantolonunun belinden çekti.

Ağzım sulandı. Sonra puslu sersemliğimde hala çalışan iki beyin hücresi burada neler olduğunu anladı. Austin kendini rahat hissetmeye başlamıştı. "Oh, hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Burada kalamazsın."

"Odaları kalmamış," diye tekrarladı.

"O zaman başka bir otel bul!" Çılgılık atarken ellerim havada uçtu. Austin Myles'la aynı odada ve yatakta uyumamın imkânı yoktu.

"Quincy, Montana'da bir otel ve bir oda ve kahvaltı tesisi daha var. Ve hepsi satıldı." "O zaman başka bir şehre git."

Kaşlarını çattı. "En yakın kasaba elli mil uzakta. İnan bana, sordum."

Oh, Tanrım. Böyle bir şey olamazdı. Aynı yatağı paylaşamazdık. Ya uyuyakalırsam ve onunla kucaklaşmaya çalışırsam? Ya da daha kötüsü, ya ellerim dolaşıp bayginken onu taciz edersem?

"O zaman eve git. Uçağa bin. Babamı arayacağım ve ona eve gelmeyi reddettiğimi söyleyeceğim. Bunun benim kararım olduğunu bildiğinden emin olacağım ve-"

"Cleo, sakın ol." Austin elini kaldırdı. "Sadece bir gece. Üzerine bir şeyler giysen olur mu?"

Kendime baktım ve kıpkırmızı bir utanç dalgası tenime yayıldı. Renginin ipek pijamalarımınla aynı olduğunu hayal ettim.

Austin'i korkutmak için daha önce takmıştım. İşe yaramıştı. Ancak şimdi meme uçlarımın çakıllı olduğu ve çok fazla derimin görüldüğü acı verici bir şekilde ortadaydı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve çekmecelerime koşarak krem rengi bir kazak bulup başıma geçirdim. Üzerime geçirip kalçamın ortasına kadar sıyırdığım anda Austin'in omuzları kulaklarına doğru gevşedi.

Gerçekten mi? Meme uçlarım o kadar korkunç muydu? *Ugh*. Neden böyle bir ahmağa aşık olmak zorundaydım ki?

Kapı bir kez daha çaldı ve yemeğimi almak için döndüm, ama Austin bir anda yatağın üzerinden atladı ve beni kapıdan uzaklaştırdı.

"Gözetleme deliği." Daireyi işaret etti.

Kolu işaret ettim. "Oda servisi."

Kaşlarını çattı ve kapıyı açtı, diğer tarafta kimin olduğunu anlayana kadar kapıyı zorlukla araladı.

"Ciddiyim," diye mırıldandım.

Austin bana kaşlarını çatmadan önce kapıyı açtı ve az önceki komiyi içeri buyur etti.

Hemen çantama koştum ve bir yirmilik daha çıkardım çünkü bu çocuk bu gece bunu hak etmişti. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve bahşişini verdiğimde gülümsemesi genişledi. "İşiniz bittiğinde arabayı koridora götürün, gece geç saatlerde gelip alacağım. İyi geceler hanımefendi."

"Sen de."

Kapıyı kapatır kapatmaz Austin sürgüyü çevirdi ve zinciri sabitledi.

"Çok mu paranoyakça?" Tabağımın üzerindeki metal kapağı kaldırdım ve odayı patates kızartması ve çizburger kokusu doldurdu.

Vay be. Eloise Inn şaka yapmıyordu. Yanında nacho peynirli bir sepet patates kızartması göndermişlerdi ve burger yüzümden daha büyüktü.

Austin'in bakışları yemeğime odaklandı.

Güzel. Belki yeterince acıkırsa, yemek bulmak için başka bir yere giderdi. Batı Hollywood gibi.

Midesi guruldadı ama gitmek için bir hamle yapmadı. Adam muhtemelen pes edip bu odadan çıkmak ve bana bir zafer kazandırmak yerine kendini aç bırakacaktı. İnatçı katır.

Yine homurdanmaya başladı. Düz midesi olan kafese hapsolmuş aç bir aslan gibi odada yankılandı.

Lanet olsun. Şu hayvanı susturamaz mıydı? Tekrar hırladı ve sinirlerim bozulmaya başladı. Homurdanma devam ettikçe içimdeki besleyici kurdeşen dökmeye başlamıştı. İnsanları beslemek, onlara şeker, karbonhidrat ve yağ yoluyla neşe getirmek için duyduğum karşı konulmaz dürtü ruhumun derinliklerine işlemişti.

Lanet olsun, yine.

"Paylaşmak ister misiniz? Hepsini tek başıma yiyemem," diye mırıldandım. Ya da arayıp kendi çizburgerini sipariş edebilirdi. Belki de dosyayı suratına fırlatmalıydım.

"Paylaşmaya hazırım." Austin'in koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bana küçük bir gülümseme verdi. Dişleri görünmüyordu ama yine de bir gülümsemeydi. "Teşekkürler."

Aşkımda hidrokortizon kremine karşı bağışıklık kazanmış bir deri döküntüsü gibi alevlendi. Umutsuzdum. Umutsuzdum.

Dikkatimi yemeğe verdim, onu tabak ve sepet arasında paylaştırdım. "Biraz şampanya ister misiniz?" Gerçi pek bir şey kalmamıştı.

"Hayır." Uzattığım tabağı aldı ve yatağın kendi tarafına dönerek yastıklara yaslandı.

"Su?" Mini buzdolabına doğru yürüdüm ve kendim için bir şişe çıkardım. "Lütfen."

Bir tane daha aldım, sonra onun duruşunu taklit ederek yatağa oturdum ve ağzıma bir kızartma attım.

O da aynısını yaptı.

Sonra burgere gittim.

Austin patates kızartması yemeye devam etti.

Beş ısırdıktan sonra -saymaktan başka yapacak bir şey yoktu- yemek için küvete saklanmak istedim. Garip, bunun için yeterince güçlü bir kelime değildi.

Birbirimize bakmadık. Konuşmadık. Ama Austin'in her hareketini, özellikle de her saniye sarhoş olan halimle, görmezden gelmek imkansızdı. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum ve geniş omuzları yatağın yarısını kaplıyor, bizi çok ama çok yakınlaştırıyordu. Bacakları o kadar uzundu ki, kenardan sarksa bile sığması için hafif bir çaprazda uyuması gerektiğini biliyordum.

Dokunaklı olurdu.

Yüce İsa, dokunacaktık. Dehşet verici ama bir o kadar da heyecan vericiydi. Eğer aşkım küçük bir kızarıklık olsaydı, muhtemelen sabaha kadar tüm vücudumu sarardı.

Ne giyecekti? Boxer mı giyecekti? Üstsüz bir Austin harika bir Noel hediyesi olurdu, ama Austin'i tanıyorsam, bütün gece boyunca kaşlarını çatmış bir şekilde yerde uyurdu.

"Kar yağıyor." Austin pencereye ters bir bakış fırlattı.

Dışarıda, sokak lambalarının aydınlattığı havada, kalın kar kümeleri buzlu tüyler gibi süzülüyordu. "Çok güzel değil mi?"

Bana döndü, yüzü sanki ona Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi dehşet içindeydi.

Ona el salladım ve sepetimi kaldırdım. "Biraz daha patates kızartması?"

"Hayır." Austin başını salladı ve bakışlarını pencereye çevirdi. "Neden yazın kaçamadın?"

"Affedersiniz?" Omurgam sertleşti. "Ben çocuk değilim. Kaçmadım. *Tatile* çıktım."

"Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?" Bacaklarımı yataktan aşağı salladım ve sepetimi arabaya götürüp büyük bir güçle yere bıraktım.

"Biliyorsun."

"Açıkçası, bilmiyorum," diye homurdanarak içkime uzandım. Bu odada benden yana olan tek şey şampanyaydı. Ve terliklerim.

"Demek istediğim... sen sakınsın," diye açıkladı Austin. "Aklı başında."

"Tahmin edilebilir."

"Evet."

"Sıkıcı," diye mırıldandım uzun bir yudum almadan önce. "Ben öyle bir şey demedim."

Yapmak zorunda değildi. Birçok insan hayatımın daha heyecanlı olması gerektiğini düşünüyordu. Babam bir milyarderdi. Babam elinin altında ne varsa bana verirdi, sorgusuz sualsiz. Dünyayı gezmedim. Anlamsızca harcamadım. Benim heyecan verici Cuma gecesi anlayışım pasta tarifleri denemektir.

"Anlıyorum," dedim. "Bu normalde yaptığım türden bir şey değil ve herkesi hazırlıksız yakaladı. Cleo'nun kendine ait bir aklı var. Sürpriz."

Şifonyerden televizyonun kumandasını aldım ve açtım. Yatağın kendi tarafıma dönüp mümkün olduğunca kenara yakın oturmaya özen gösterirken, rehber kanaldan gelen jenerik müzik odayı doldurdu.

Hallmark Kanalı yılın bu zamanlarında favorimdi çünkü sevimsiz tatil romantizmleri beni gülümsetiyordu. Rehberde buldum, numarayı tuşladım ve kanal değiştiği anda, kuru kuruya sevişen bir çift ekranı doldurdu.

Öldür beni şimdi.

Austin kumandayı elimden kaptı ve bir spor programı bulduğunda hiç vakit kaybetmedi. Basketboldan şikayet etmediğim tek zaman buydu.

"Mağazaya kim bakıyor?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. O da yatağın kenarına yakın duruyordu.

"Brynne."

Mırıldandı, gözleri ekrana sabitlenmişti.

Maçı takip etmek için elimden geleni yaptım ama top sahanın bir ucundan diğerine geçerken şampanya kanıma karıştı ve uykumu getirdi. Yere yığılmadan önce kendimi zorla yataktan kaldırıp banyoya girdim ve yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Sonra ellerimi lavabonun yanında birleştirdim ve aynadaki yansımayla karşılaştım.

Bir gece.

Bir gecede yapabilirsin.

Sonra Austin'i şampanyasız oturtur ve ona sakince bu yolculuğa ihtiyacım olduğunu açıklardım. O eve giderdi ve ben de otel odamda yalnız başıma iki mutlu gece geçirirdim.

Gece kremimi sürdüm, sonra üzerimdeki kazağı çıkardım çünkü merinos yünüyle uyumamın imkânı yoktu, sonra da banyodan çıktım.

Kapı açılır açılmaz Austin'in gözleri bana kaydı. Yemek arabasını, şampanya şişelerini ve kovamı koridora götürmüştü ama geri dönmüştü.

yatağın onun tarafında.

Çenemi yukarıda tuttum ve yatağa doğru yürüdüm, yorganı indirip altına girdim. Sonra bir kolumu lambaya uzattım ve lambayı kapattım. "İyi geceler, Austin."

"İyi geceler, Cleo." Yer değiştirerek botlarını tekmeledi.

Ayaklarını yatağa uzatırken gözlerim çoraplarına kayd. "Bunlar pizza çorabı mı?"

"Evet," diye mırıldandı, odanın kendi tarafındaki ışığını kapatarak. "Onları annem benim için aldı."

Kalp. Erit.

Annesinin hediyesi olduğu için aptal çoraplar giyyordu.

Yüzümü ona dönmek için diğer tarafıma geçtim. "Buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Niyetim bu değildi."

Bana baktı ve bakışları yumuşadı. "Biliyorum."

Madem biliyordu, o zaman neden bu kadar kızgındı? Neden onu bu kadar sinirlendiriyordum? "Neden benden nefret ediyorsun?"

Fısıldadım, kelimelerden anında pişman oldum ve

Bana bunları söyleme cesareti veren iki şişe şampanya. Kısmen sarhoş olmak bir kenara bırakılmıştı. Belli ki kafam iyiydi. Ama sorumu geri almadım. Cevap vermesini umarak ona baktım.

"Daha

kolay."

Daha mı

kolay?

Austin'in bakışları dudaklarıma kayd. Onlara sanki ... bekle, beni öpmek mi istiyordu? Çünkü bu benim için tamamen sorun olmazdı. Ama neden beni öpmek istesin ki? Austin benden bu şekilde hoşlanmıyordu. Ya da herhangi bir şekilde.

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtım ama bir anda gitmişti.

Çizmelerini, çizme giyen erkekler tarihinde görülmemiş bir hızla giydi ve telefonu cüzdanını aldı. Yatağın etrafından dolaşp kapıya doğru yürürken onları da ceplerine soktu.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum, gözlerim onun her adımını takip ediyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıda duraksadı ve omzunun üzerinden baktı. "Ben gidip etrafı kolaçan edeceğim."

"Araştırmak mı?" Bir kahkaha kaçtı. "Montana'dayız."

Yüz ifadesi sertleşti.

Bu bakışı çok iyi biliyordum.

Ona ne zaman fırından bir şey ikram etsem bana verdiği oydu. Ne zaman bir güvenlik önlemini protesto etsem bana bakardı. Ne zaman ona doğru gülümsesem bana öyle bakardı.

"Evet Cleo, Montana'dayız," diye kestirip attı. "Peki bu kimin suçu?"

Ben cevap veremedim kapıdan çıkmıştı. Ve bütün gece ilk defa eve gitmek istedim.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

S Birisi yan odada davul çalıyordu. Gerçekten yüksek sesli, son derece acı verici bir davul.

Hayır. Bekle. O sadece benim nabzımdı.

"Siktir git, şampanya," diye inledim, gözlerimi sıkarak ve baş ağrısının geçmesini umarak.

Kendimi bir şişeyle sınırladım. Her zaman. Bir şişe ve sonra suya geçtim. Üniversiteden en yakın arkadaşım evlendiğinden beri bu kuralı uyguluyordum ve resepsiyonda sanki baş nedimenin görevi tüm şişelerin gazlı olup olmadığını test etmekmiş gibi şampanya içmiştim.

Austin sağ olsun, dün gece tek şişe kuralı aklımın ucundan bile geçmemişti ama bugün hayatta kalırsam bir daha asla unutmayacaktım.

Çaresizce bacaklarımın etrafına dolanmış arşaflları açmaya çalışarak yorganı tekmeledim. Sonunda havayla temas ettiklerinde, onları yatağın kenarına doğru salladım ve-

Demek bu yüzden ayaklarım çok sıcaktı. Terliklerimle uyumuştum.

Gözlerim hâlâ kapalıyken doğrulduğumda karnım zangırdadı. Derin bir nefes aldım ve kendimi titreyen bacaklarıma doğru zorladım.

Fena değil. Fena değildi. Başım dönüyordu ama kusma isteğim yoktu. Bu baş ağrısını yenebilirsem, hayatta kalabilirdim.

Bir adım attım ve sallanmadım. Kazandım. Ancak ikinci adımda her şey paramparça oldu. Ayağım yerdeki bir şeye takılınca dünya tersine döndü.

Çok iri, çok kızgın bir adam yerde uyuyor.

Bu canımı yakacak. Çarpışmaya hazırdım ama haliya arpmadım. Hayır, bir kas duvarına çarptım. Çok büyük birine ait olan bir duvara,

Yerde uyuyan çok kızgın bir adam.

"Ne oluyor lan?" Austin beni göğsüne bastırdı ve düşüşümü yavaşlatmak için kollarını etrafıma sardı.

"Şşş." Göğsünü okşadım, dudaklarının yumuşaklığını hissedene kadar yukarı doğru ilerledim. Sonra kucağına yayılmış otururken biraz hava emerek içeri bastırdım.

Fiyasko sırasında bir şekilde kapalı kalmış olan gözlerim çatlayarak açıldı. Perdelerdeki yarıktan sızan loş ışık, irislerime saldırdığı ve kafatasımdaki acıyı artırdığı için uzun huzmeli farlar da olabilirdi. O kadar çok acıyordu ki ellerim şakaklarıma gitti.

"Cleo-"

"Şşt," diye tısladım, bu sefer daha yüksek sesle.

Normal bir günde, Austin'in kucağında oturduğum gerçeğini takdir ederdim. Az önce dudaklarına dokunduğum için. Kalçalarının büyüklüğünü ve güçlü kollarının verdiği hissi ezberlerdim. Ama bugün ölüme saniyeler kalmıştı ve aklımdaki tek şey hayatta kalmaktı. Ellerinden kurtuldum ve ayakta durmaya çalışmak yerine sürünerek banyoya gittim.

Mutlu Noeller, Cleo.

Bu, hayatımın en aşağılayıcı anıydı ve içimde iki uçan siki umursayacak bir şey yoktu.

Avuçlarım fayansa değdiğinde, serin mermer çok sıcak tenimi sakinleştirirken inledim. Dizlerim eşiği geçtiğinde pes ettim ve cenin pozisyonunda kıvrılıp soğuğu içime çektim.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşş." Yüzümü buruşturdum ve kulaklarımı tıkadım. Bir kadın bir erkeğe dinlemesi için kaç kez susmasını söylemek zorundaydı?

"Saat sabahın dördü."

Austin kaşlarını çatıyordu. Görmeme gerek yoktu çünkü sesinden anlamıştım.

"Kaliforniya'da saat üç." Konuşurken boğazım yandı. Neden soruyordu ki? Austin programımı biliyordu. Saat altıda arabaya servis pencere açılmadan önce hazırlanmak için saat beşte fırına varmışım. Akşamdan kalmalığa lanet olsun, vücudumun alarmı çalıyordu.

Tamam. Yerden kalk.

Biraz oksijen soludum, sonra midemin ilk başta şüphelendiğim kadar sağlam olmadığına karar vererek kıvrıldım. Kendimi ayağa kaldırmayı başardım.

oturdu ve duvara yaslandı. "İyi misin?"

"Hayır." Başımı salladım, sonra elimi kaldırarak onu kovdum. "Kapıyı kapatmamı ister misin?"

Başımı salladım ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek onun yolundan çekildim.

Sonra kapıyı yavaşça kapattı ve beni zifiri karanlık banyoda bıraktı.

Kapının ardında Austin odanın içinde ayaklarını sürüyerek dolaştı ve sanki yatağına uzanmış gibiydi. Eğer saat dörtse, bu üç saatten biraz fazla uyuduğu anlamına geliyordu.

Açık. The. Katta.

Ve bana tahmin edilebilir dedi.

Dün gece nereye kaybolduğundan emin değildim. Bir saat boyunca etrafı *kolaçan* ettikten sonra dönmesini bekledikten sonra uykuya dalmıştım. Ama uykum hafif olduğu için, gece yarısından sonra odaya döndüğünde uyanmıştım. Oda anahtarını ne zaman kapıldığını fark etmemiştim ama kilidin tıkırtısı beni sarhoş uykumdan uyandırmıştı. Austin banyoya girmişti ve o çıkana kadar ben bayılmıştım.

Ağzım kurudu. Vücudum ağrıyordu. Bir iniltiyi bastırdım. İhtiyacım olan şey su, Advil, kafein ve kaloriydi - bu sırayla.

İlk ikisini banyoda bulmak yeterince kolaydı, ışıklar kapalı olsa bile. Küçük oda bardaklarından üçünü içtikten ve bir o kadar ağrı kesiciyi boğduktan sonra diş fırçamı bulana kadar etrafı karıştırdım. Şimdi tek yapmam gereken kafein ve kalori bulmaktı.

Güçlendirici bir nefes alarak, parmak uçlarımda banyodan çıktım. Austin yatakta yüzüstü yatıyordu, tamamen giyinikti ve yorganın üstünde uyuyordu. Sessizce çekmecelere doğru yürüdüm, birini kaydırarak açtım ve bir sütyen, kazak ve bir kot pantolon çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" Austin konuşurken kıpırdamadan sordu.

"Kahveye ihtiyacım var."

Yastığına bir şeyler homurdandı, sonra yatağından doğruldu. "Bana bir dakika ver."

"Hayır!" Ouch. *Çok yüksek, Cleo.* "Kal. Uyu."

Mucizevi bir şekilde, adam tartışmadı. Sadece yüzünü yastığa gömdü.

Dün geceki keşif görevi sırasında Quincy'nin güvende olduğunu düşünmüş olmalı. *Şok edici.*

Mutlulukla karanlık banyoya döndüm ve hızla giyindim, sonra ayakkabılarımı buldum ve çantamdan biraz nakit para ve şifonyerden bir oda kartı ile birlikte aldım. Austin'in uyumadığını bildiğim halde tek kelime etmeden odadan çıktım.

Koridordaki hava ılıktı ve Noel gibi kokuyordu. Neyse ki bu koku bende kusma isteği uyandırmadı. Asansöre doğru ilerledim, başım her adımda ritmik bir şekilde çarpıyordu ve düğmeye bastığımda çınlama sesi kulaklarımı tırmaladı. Lobiye ulaştığımda burnuma kahve kokusu doldu ve neredeyse koşarak resepsiyona gittim.

Arkasında duran genç adam geldiğimi görünce bir iki adım attı, sonra saatine baktı. "Günaydın."

"Kahveye ihtiyacım var."

Çaresizliğimi hissetmiş olmalı ki taburesinden zıpladı ve beni takip etmem için el salladı. Ayrıca konuşmadı -*Tanrı Montanalıları korusun.*

Resepsiyon büyük lobide bir adaydı ve arkasında iki kapı vardı. Birinin bir ofise açıldığını sanıyordum. Diğer, benim için tuttuğu kapı, devasa bir mutfığa açılıyordu.

Işıklar parlaktı ve paslanmaz çelik hazırlık masası ile aletlerden yansıyor ama gözlerimi kısıttı, burnum bana yol gösterdi. Odanın köşesinde kahve makinesi beni çağırıyordu.

Adam bulaşık makinesinin temiz tarafındaki tepsiden beyaz, seramik bir kupa aldı - fırında da aynı markadan vardı - sonra endüstriyel tencereye gitti ve kupamı neredeyse ağzına kadar doldurdu.

"Buz küpü mü?"

Buz makinesine gidip metal kepçeyi kullanarak bardağa iki buz küpü atarken başımla onayladım.

"Bunu daha önce de yapmıştın."

Sırıttı ve bardağı bana uzattı. "Akşamdan kalmalar çok kötüdür." "Teşekkür ederim." İlk yudum sıcaktı ama buz küpleri yardımcı oldu. "İbuprofen?"

Başımı salladım ve biraz daha yutkundum. "Zaten biraz aldım."

"Seni burada bırakıp görev yerime döneceğim. İstedğin kadar iç."

"Teşekkür ederim."

Dışarı çıkmadan önce göz kırptı ve beni sessiz mutfakta bıraktı.

İki fincandan sonra acı kontrol edilebilir hale gelmişti. Kupamı bir kez daha doldurdum ve lobiye döndüm.

"Daha iyi misin?" diye sordu, ben kapıyı iterken dönerek. "Çok daha iyi. Biraz da yemek eklersen hayatımı kurtarmış olacaksın." Kıkırdadı ve elini uzattı.

"Ben Mateo."

"Cleo."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde." Gülümsedim. "Dün, müdür-"

"Eloise. Kız kardeşim."

Tabii ki Edens'lerden biriydi. Daha önce bu benzerliği fark etmemiştim ama şimdi gözlerindeki benzerlik ve burunlarının klasik şekli çok açıktı. Mateo'nun gülümsemesi Eloise'inki gibi tatlı değildi ama genç ve yakışıklıydı. Bu çekici gülümsemeyi hafta sonları benden daha genç kızlar için kullandığından şüpheleniyordum.

"Eloise bir kahve dükkânından bahsetti. Başka bir kız kardeş tarafından işletiliyor." "Lyla. Kahve dükkânının sahibi o, ama ..."

"Sakın söyleme."

Bilgisayarının ekranındaki saate baktı. "Altı buçuğa kadar açmıyor."

"Lanet olsun." Ellerim titriyordu ve midemde o kadar kahve varken, saat beşe kadar gergin bir karmaşa olacaktım.

Gerçekten ihtiyacım olan şey biraz hamurdu. Yoğuracak, çalışacak ve akşamdan kalmalığı atmak için kullanacak bir şey. Evde olsaydım, bir çeşit jöle dolgulu hamur işi yapardım. Ya da tarçınlı çörek. Midem guruldadı.

"Bütün gece burada mıydın?" Mateo'ya, işe yarayabileceği umuduyla iki parmağımı arkamda birleştirerek sordum.

"Uh . . . evet."

"Ara vermeden mi?"

Başını salladı.

"Yani?"

"Yani . . . Eminim acıkmaya başlamışsındır." "Yirmi iki yaşıdayım.

Her zaman açım."

Skor. Gülümsedim. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

"NE HALT EDİYORSUN?"

Kızgın bir adam mutfağa hışımlla girerken gözlerim hazırlık masasının üzerindeki unlu dağınıklıktan fırladı.

Kızgın ama yakışıklı. Mateo yakışıklı. Bu başka bir Eden olmalı.

Özür diler gibi görünmek için elimden geleni yaparak burnumu kıvırdım. Aslında üzgün değildim ama yine de üzgünmüş gibi davrandım. "Çörek yapıyorum."

"Çörekler." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözleri parladı. "Neden?"

Arkasındaki kapı patlayarak açıldı ve Mateo hızla içeri girdi. "Özür dilerim. Kahretsin." "Neler oluyor Matty?" diye sordu diğer adam.

"Knox, bu Cleo. Los Angeles'ta pasta şefi. Acıkmıştı ve Lyla henüz açılmamıştı, biz de tarçınlı çörek yaptık. İnanılmazlar. Anneminkinden daha iyi."

"Teşekkürler, Mateo." Göğsüm gururla kabardı. Ve haklıydım, kardeşlik.

"Ne oluyor be? Bir yabancıнын mutfağını kullanmasına izin veriyorsun." Knox huffed. "Ben de anneme bunu söylediğini söyleyeceğim."

"O bir yabancı değil," dedi Mateo. "O bir misafir."

"Misafirler mutfağa giremez." Knox dikkatini bana çevirdi ve başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Saat altı buçuk ve Lyla'nın dükkânı açık. Kabalık etmek istemem ama çık dışarı."

"Doğru." Un kaplı bir parmağını kaldırdım. "Bu konuda. Ben, uh ... yapamam."

Bu mutfaktan ayrılmamın imkanı yoktu. Pişirdiğim ekmek, tarçınlı çörek ve çalışırken yudumladığım iki fincan kahve sayesinde nihayet kendimi kendim gibi hissediyordum. Ayrıca, bu odanın dışında beni bekleyen tek şey, bugün beni Kaliforniya'ya sürüklemeyi planlayan huysuz bir korumaydı.

"Neden?" Knox bir kaşını kaldırdı. Yontulmuş çenesi kirli sakallarla tozlanmıştı ve fit fiziği kalın şef ceketinden bile belli oluyordu. Aşçılık okulunda onun gibi biriyle tanışmamış olmam çok kötüydü. Bitter çikolatalı keklerim ve fıstık ezmeli kremamla onu kazanabilirdim.

Knox, Austin'in aksine, en çok satan keklerimi takdir edecek türden bir adam gibi görünüyordu. Ona hangi lezzeti verirsem vereyim, Austin keklerimi yüzünü buruşturarak karşıladı. Ona özel bir çeşit paketi hazırladığım gün bile, özel Cezayir menekşesi kutumda on iki farklı çeşit vardı. Hediyeyi ona uzattığımda dudak bükmüş, sonra da ekibinin bunlara bayılacağını söylemişti.

O değil. Onun takımı.

Çünkü Tanrı Austin'in varlığının onu ne kadar kızdırdığını gösterme fırsatını kaçırmamasını yasaklamıştı.

Knox boğazını temizledi. Mateo kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne? Oh." Knox bana bir soru sormuştu. Doğru ya. "Üzgünüm, akşamdan kalmayım. Gidemem çünkü çöreklerin ortasındayım. Ve yaban mersinli kek. Fırındalar."

Knox'un gözleri önce fırına, sonra da az önce çıkardığım çöreklerle kaydı. "Bunları servis edemeyiz."

"Güzel." Mateo kıkırdadı. "Benim için daha fazla. Fazlalıkları eve götürebilir miyim Cleo?"

"Tabii ki."

Mateo esnedi, sonra kardeşinin omzuna bir tokat attı ve bana göz kırparak mutfaktan çıktı.

"Sanırım hiç çileğiniz yoktur?" Knox'a sordum. "Misket limonu kabuğu rendesiyle harika bir çilekli galette yapıyorum ve bu sabah çok iyi giderdi."

Knox göz kırptı. İki kez.

Austin de ona soru sorduğumda aynı şeyi yaptı. Garip.

"Çileklere hayır mı diyorsun? Yoksa . . ."

Bu bana bir göz kırpma daha kazandırdı, ama Austin bana baktığında genellikle kaşlarını çatmak yerine Knox sırttı. "Bu sabah senden kurtulamayacağım, değil mi?"

Gülümsedim. "Hayır."

"NEREDEYDİN LAN SEN?" Austin havladı. "Her yerde seni arıyordum."

Omuzlarım düştü. "Beni buldun."

Montana'ya olan yolculuğum bitmek üzereydi.

Austin başını iki yana sallayarak otelin mutfağını incelerken bir elini sakallı çenesinde gezdirdi. Onu dağınık görmek nadir rastlanan bir durumdu. Yine de iyi bir görünümdü, biraz dağınık ve çok seksiydi.

"Bütün sabah burada mıydın?" diye sordu.

"Evet." Pişiriyordum. Saklanıyordum. Aynı şey.

Duvardaki saate göre saat on buçuktu. Güvenlik ekibim Austin'den başkası olsaydı öğlene kadar dayanabilirdim ama

Eninde sonunda, *tahmin edilebilir Cleo'nun* muhtemelen dirseklerine kadar un, maya ve şekere batmış olduğunu hatırlayacağını düşünmüştüm.

"Tanrım." Austin başını salladı. "Endişelendim."

Hoppala. Omurgamdan aşağı süzülen suçluluk duygusundan nefret ederek irkildim. "Özür dilerim."

Seni endişelendirmek istememiştim. Sadece acıkmıştım."

Austin mutfağın içinde bir el salladı. "Ve otomattan bir sabah atıştırmalığı bulmak yerine, tüm kasabayı doyurmaya yetecek kadar kek pişirmeye karar verdin."

"Bütün kasaba değil," diye mırıldandım. "Sadece misafirler." *Ve çalışanlar.*

Tamam, belki biraz abartmış olabilirim. Hazırlık masası tarçınlı çörekler ve havuçlu keklerle doluydu. Galette, çikolatalı kruvasanların yanında soğuyordu. Ben de fırından sıcak bir portakallı çörek tepsi almıştım.

"Muhtemelen açlıktan ölüyorsunuzdur." Arkamdaki raftan bir tabak aldım ve Austin'e sıcak bir çörek verdim. İri bir adamdı, bu yüzden bir muffin ve bir tarçınlı rulo da ekledim. Belki de benim yemeğimi hiç yememesinin nedeni aç olmamasıydı. Ama Austin'in o muhteşem yüzünün her yerinde açlık ifadesi vardı ve eğer benim pişirdiğim her şeyi kucaklaması gereken bir an varsa, o da buydu. "Al bakalım."

Tabağa kaşlarını çattı ama elimden aldı, sonra çöreği ısırdı, yutmadan ve tabağı kenara koymadan önce yaklaşık bir nanosaniye boyunca çiğnedi. "Kahve. Yıkamak için."

Cidden mi? Yemeğimin yıkanmasına gerek yoktu. Çöreklerim kuru olmaktan çok uzaktı. *Pislik herif.* Öfkem kabardı. Belki de şampanyanın kalıcı etkisiydi ama masadaki havluyu alıp kafasına fırlattım.

Yüzüne çarpmadan önce onu yakaladı. "Ne oluyor be?"

"Herkes yemeğimi seviyor," diye tersledim. "Herkes. Mateo vardiyası bittiği için çoktan eve gitti ama Knox'a sorun. İnsanlar. Seviyorlar. Benim Yemeğimi."

Sen neden yapmıyorsun?

Austin'in çerçevesi sertleşti. "Mateo ve Knox kim?"

Tam bu sırada mutfaktan yemek odasına açılan kapı açıldı ve Knox elinde boş bir tepsiyle içeri girdi. "Yaban mersinli kekler bitmiş. Tarçınlı çöreklerin ilk partisi de öyle."

"Sen de kimsin be?" Austin tersledi.

"Mutfagımdasın." Knox tepsiyi bulaşık makinesine götürdü, hiç vakit kaybetmeden lavaboya bıraktı. Sonra döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak kenara yaslandı. "Kimsin sen?"

Adamlar birbirlerine bakmaya başladılar ve yumruklar ya da çörekler atılamadan önce, tanıştırmak için araya girdim.

"Knox Eden, Austin Myles ile tanış, başımın belası ve unlu mamullerden genel olarak nefret eden."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

AUSTIN

"M "Bir dakikamız var mı?" Knox'a sordum, gözlerinin Cleo'nun vücudunda çok uzun süre oyalanmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Muhteşem bir vücudu vardı; kıvrımlı, fit, sıkı ve gür... Zevk sahibi olduğu için adamı suçlayamazdım. Ama yine de yumruğumu burnuna sokmak istedim. Bu adamın kışını tekmelemek, kalkış zamanımıza sadece bir gecikme daha ekleyecekti

-Tabii uçak bulabilirsek. Zaten bir tanesini kaçırmıştık.

Knox başını salladı. "Sorun değil."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve o odadan çıkarken sakinleştirici bir nefes aldım, gülümsemesi Cleo'ya sabitlenmişti. Bunun için çok yorgundum. Tek istediğim bir uçağa binmek ve Kaliforniya'ya varana kadar uyumaktı.

Dün gece berbattı. Cleo banyodan taze yüzlü ve bal gibi kokarak çıktığında, onun yanında uyumanın bir seçenek olmadığını anlamıştım. Bu yüzden oteli kontrol etmek için ayrıldım.

Büyük bir bina değildi, Ray ile birkaç kez seyahat ederken gördüğüm gösterişli tatil köylerine hiç benzemiyordu. Tüm teftişim bir saatten az sürmüştü.

İki kez yapmıştım.

Sonra dışarı çıktım, biraz kasabaya bakarım diye düşündüm ama dondurucu soğuk tenimi ısırınca içeri çekildim. Lobide, ateşin önünde oturup alevlere bakarak, yeterince beklersem Cleo'nun uyuyor olacağını umarak saatler geçirdim. Göz kapaklarım savaşılamayacak kadar ağırlaştığında, pes edip odama döndüm.

Cleo yüzükoyun yastığa gömülmüştü, o mükemmel pembe dudakları hafif bir horlamayı serbest bırakacak kadar aralanmıştı. Ben içeri girdiğimde gözünü bile kırpmamıştı.

ve kendimi yerde rahatsız hissettim. En azından otelde çoğu yerdeki endüstriyel halılar yerine peluş bir halı vardı.

Cleo'nun horultusuyla uykuya dalmıştım. Uyandığımda karnıma bir tekme yemiştım.

Bana takılıp düştükten sonra uyuyakalmak istememiştım. Gidip kahve aramasına izin vermeyi planlamıştım, ikimiz için de biraz getireceğini düşünmüştüm. Saatler sonra, onun yastığında uyurken ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğimde paniğe kapıldım.

Bu yüzden onu izlemek benim için güvenli değildi. Onu ne zaman çikolata rengi saçlarında unla bulsam gardımı indiriyordum, şimdi olduğu gibi. Her zaman sol kulağının yanında bir iz bırakıyor gibiydi.

"Bu sabah için özür dilerim," dedi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Knox da beni burada bulduğuna pek sevinmedi."

Homurdandım.

Mutsuz mu? Evet, doğru. Adamın ağzının suyu akıyordu ve hızlı arkadaş gibi görünüyordı. O da şeflerden hoşlanıyordu.

Cleo geçen yıl Crumbs'ın birkaç blok ötesindeki bir restoranda çalışan bir adamla çıkmıştı. İlişkileri kısa ama sancılı olmuştu. Her gün, Şef John'la tam olarak ne yaptıklarına dair onun detaylarıyla ilgilenen kişiden bir rapor alıyordum. Akşam yemeği. Film. Arabasında öpüşme seansı.

Bu üç hafta ve altı gün çok acı verici geçmişti. Cleo bana küçük bir gülümseme verdi. "Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller."

"Aç olmadığına emin misin?"

Başımı salladım. "Böyle iyiyim."

"İşte." Keklerden birini tabağa koydu ve uzattı. "Bunu dene." "Sorun değil." Bir elimi kaldırdım. "Aç değilim." Onun için endişelenmek

midemde henüz çözülmemiş bir düğüm oluşturdu.

"Sadece dene." Masanın etrafında dolaşarak bana tabağı getirdi.

"Kek istemiyorum."

"Ama denersen, hoşuna gidebilir."

"İstemiyorum, Cleo."

"Ama eğer denersen-"

"Lanet olası bir kek istemiyorum," diye tersledim ve yüzü düştüğünde anında pişman oldum. "Lanet olsun. Özür dilerim."

Tabağı bir kenara fırlattı, seramik zıpladı ve muffin tabaktan yuvarlanarak masanın kenarından yere düştü. "Peki."

Parmakları önlüğünün bağlarına gitti ve önlük kurtulana kadar çekiştirdi. Sonra başının üzerinden çekip aldı, yumak yaptı ve fırlattı.

Yüzüme.

Beyaz bez ve un bulutu, ben engelleyemeden burnuma çarptı. Önlüğü bir kenara bıraktığımda Cleo kapıya doğru yürüyordu.

"Lanet olsun." Başımı salladım ve mutfaktan peşinden çıkmadan önce ona bir avans verdim. Onu lobide asansöre giderken yakaladım. "Bak, üzgünüm-"

Telefonum çaldı. Cebimden çıkardım, ekranda Ray'in adı yanıp sönüyordu. *Kahretsin.*

"Cleo, bekle."

Dinlemedi. Yukarı oka bastı ve kapılar açılır açılmaz içeride kayboldu.

Önce hangi Hillcrest ile ilgileneceğime emin değildim. İkisinden daha az korkutucu olanında karar kıldım ve telefonumu açtım. "Ray."

"Austin, anladığım kadarıyla pilotu dün uçakla birlikte eve göndermişsin. Boş bir uçak."

"Evet, onu eve gönderdim. Cleo gitmek istemedi, ben de bir gece kalmayı kabul ettim."

"Birlikte mi?"

"Evet, efendim." Ayrıntılardan kaçınmanın bir anlamı yoktu. "Otelde yer kalmamıştı. Yerde yattım."

Sessizliği yeterince tepkiydi.

"Birazdan havaalanına gitmek üzere yola çıkacağız," dedim.

"Telefonlarıma cevap vermiyor. Geldiğinizde doğruca buraya gelmesini beklediğimi söyleyin."

Ray görüşmeyi sonlandırmadan önce benim onayımı beklemedi. Anlaşmaya ihtiyacı yoktu. Bir emir vermişti ve ben de bunu yerine getirecektim.

Bir yıl daha. Ray ile bir yıl daha çalıştıktan sonra kendi maaşımdan kesinti yapacak ve onu işten çıkaracaktım. Ama bir yıl daha dayanmak zorundaydım. İki yıl ideal olurdu ama en az bir yıl.

Channing'in üniversiteden mezun olmasına iki yıl kalmıştı ve ben kardeşimin diplomasını alırken borçlanmasına izin vermeyi reddettim. Annemin de onun eğitimi için borçlanmasına izin vermeyi reddettim.

Annem ikimiz için de yeterince fedakârlık yapmıştı. Tek istediğim onun emekliliğe yelken açması ve daha kolay bir hayatın tadını çıkarmasıydı.

Hayatım boyunca bana ve Channing'e bakmak için yorulmadan çalışmıştı. Noel hiçbir zaman Hillcrest'ler için olduğu kadar şatafatlı olmamıştı ama annem bizi kendi tarzında, biriktirdiği ve özenle seçtiği büyük bir hediye ile şımartmıştı. Doğum günlerimizde bize özel bir pasta yapardı.

Kotlarımın ikinci el, ayakkabılarımın marka olmaması hiç umurumda olmamıştı. Uzun bir süre boyunca, sadece annem ve ben, Myles takımıydık.

Babam ben üç yaşındayken bir iş kazasında ölmüştü ve birikmiş biraz paraları olmasına rağmen, onu evimizi ödemek için kullanmıştı, böylece asla taşınmak zorunda kalmayacaktık. Bana bu istikrarı vermişti. Sonra ben ortaokuldayken, beni bir postacıdan daha fazlası olan postacıyla tanıştırdı.

Eddy iyi bir adamdı. İyi bir baba ve üvey baba. İyi bir kocaydı.

Channing'in ikinci doğum gününden önce ölmüştü. Kanser.

Channing'den on üç yaş büyüktüm ve Eddy öldükten sonra annemin onu büyütmesine yardımcı olmak için elimden geleni yapmışım. Benim yardımına ihtiyacı yoktu; insanlar arasında annem dünyanın en güçlüsüydü. Ama yine de yardım ettim. Yeterince katlanmıştı.

Annem de ben de Channing'in üniversite diploması alması için ısrar etmiştik. Bunun için gerekli zekâyâ sahipti ve ben de her yıl bunu karşılayacak kadar kâr ediyordum.

Ama Ray'e ihtiyacım vardı.

Cleo'yu istememe rağmen.

Asansöre doğru yürüdüm ve düğmeye bastım, dördüncü kata çıktığımda ne bulacağımdan emin değildim. Umarım Cleo paketlenmiş bir bavulun yanında duruyordur. Onun yerine odaya adım attım ve banyo kapısının altından süzülen ballı buhar bulutuyla karşılaştım. Duş çalışıyordu.

Bu kadın benden gerçekten nefret ediyordu.

Yirmi adım ötemde çıplak dururken burada nasıl oturabilirdim ki? Kapıya doğru döndüm, odadan ve o tatlı kokudan kaçtım. Dışarısı ne kadar soğuk olursa olsun, bu binadan defolup gitmeliydim.

Asansör çok yavaştı, bu yüzden merdivenleri buldum, koşarak birinci kata çıktım ve üzerinde çıkış yazan en yakın kapıya yöneldim.

Soğuk hava tam bir orospu çocuğuydu, etimi ısıırıyordu ama dişlerimi sıkıyor, kafeye doğru attığım her adımda bu sefil duruma lanet ediyordum. İçeri girdiğimde tüm müşteriler bana baktı. Muhtemelen Montana'da montu olmayan aptal bir Kaliforniyalı olduğum içindi.

Tezgâha doğru yürüdüm, cüzdanımı çıkardım ve tezgâhın üzerine bıraktım. "Sade kahve. Yapabildiğin kadar sıcak olsun. Sonra bir muffin ve bir çörek. Lütfen."

Barista başıyla onayladı ve siparişimi hazırlamam için yanımdan ayrıldı.

Elimde yiyeceğim ve içeceğimle kapıdan olabildiğince uzakta boş bir masa buldum. Bir ısırık almadan önce çöreği içime çektim. Güzeldi, inanılmaz değildi ama açlıktan ölüyordum. Cleo bu konuda haklıydı.

Başkalarının unlu mamullerini satın almak hastalıklı bir oyun haline gelmişti. Hiçbir şey Cleo'nun bana zorla yedirmeye çalıştığı, en iyi ihtimalle marjinal olduğunu varsaydığım yiyecekler kadar iyi değildi. Sahip olamadığım bir kadının yaptığı yemeklere hayranlık duymak yerine, başka fırıncılardan yemek yiyordum.

Çünkü dünyada başka fırıncılar da vardı. Tıpkı başka kadınlar olduğu gibi.

Kek ve çöreği içime çektim, dilimi kahveyle haşladım, sonra saatime baktım. Cleo'nun güne hazırlanması normalde bir saat sürerdi.

Şafaktan önce arabamda, neredeyse tam altmış dakika sonra garajından çıkıp işe gitmeden önce evin etrafındaki ışıkların yanmasını izleyerek yeterince sabah geçirmiştım. Artık güvenlik detaylarını bildiğine göre, rol yapmaya devam etmenin bir anlamı yoktu. Arada bir rutini değiştirmesi onun için de akıllıca olurdu.

Ekibim eğitimliydi ve gölgelere karışmakta çok iyiydi ama suçlular da öyleydi. Eğer ona bir şey olursa . . .

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve bir yudum kahve içtim. Cleo'ya hiçbir şey olmayacaktı. O iyi olacaktı. Ray için çalışmayı bıraksam bile, onu güvende tutacak aynı derecede yetenekli birini bulacaktı.

Ayrıca bu sabah, o etraftayken oyunumun nasıl kaydığını gösteren iyi bir örnekti.

Yirmi dakika bekledikten sonra Cleo duştan çıkıp üzerine bir şeyler giymek için yeterli zamanı bulmuştu, ben de çörek paketimi çöpe attım, baristaya sessizce teşekkür ettim ve Kuzey Kutbu'na doğru yola koyuldum.

Otele doğru ilerlerken dişlerim takırdıyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Neden lanet olası bir palto getirmemiştım? Doğru ya. Çünkü planım içeri girip çıkmaktı.

Dört katın beni ısıtacağını umarak merdivenlere doğru yürürken otel lobisi sessizdi. Odaya ulaşp anahtar kartımı kapıya yerleştirdiğimde Cleo'nun kokusu bir kez daha içime işledi ve kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu.

Burnumu tıkmak istedim. Bunun yerine ağızımdan nefes almayı tercih ettim.

Banyonun kapısı açıldı ve Cleo saçları ıslak ve düğümlenmiş bir halde dışarı çıktı. Yüzü çıplaktı ve duştan dolayı kızarmıştı ama en azından giyinikti. Tasarımcı elinden çıkma sıkıntılı kot pantolonu ikinci bir deri gibi üzerime oturmuş, siyah atleti ise kıvrımlarından hiçbirini hayal gücüne bırakmamıştı.

Kahretsin, çok güzel görünüyordu. Çarpıcıydı, gerçekten. Cleo'nun güzelliğine rakip olabilecek bir Hollywood yıldızı yoktu. Kalbim küt küt atmaya başladı ve boğazım kurudu.

Gözlerimi yere indirdim. "Sabah uçağını kaçırdık ama üçte bir tane daha var."

Kaliforniya'ya geç varacaktık ama en azından evde olacaktık ve yollarımızı ayırabilecektik. Son zamanlarda Cleo'yla geçirdiğim en uzun zamandı ve bu çok fazlaydı. O çok mükemmeldi. Karşı konulmazdı. Sert ve kaba kılığını kaybetmemek için kendime güvenmiyordum.

Ve bunlar gerçek duygularımın önünde bir engel oluşturmasaydı, içimi görebilirdi.

Bu Noel'de yapmak istediğim bir konuşma değildi.

"Bavulunu taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Oh, gitmiyorum."

"Ne?" O banyoya girip gözden kaybolurken yüzüm asıldı. Ben de onu takip ettim. "Bir daha söyle."

"Ben gitmiyorum," dedi aynanın karşısında saçlarını çözüp eline bir fırça alarak uzun buklelerinde dikkatlice gezdirirken. "Bu tatili ben ayarladım. Onu alıyorum."

"Lanet olsun, çok zorsun."

"Zor mu?" Fırça darbeleri daha hızlı hareket etti. "Nasıl zor olabilirim ki? Gitmek istemiyorum. Gitmek zorunda değilim."

"Evet, biliyorsun."

"Babamı arayıp açıklayacağım. Eğer işin için endişeleniyorsan, endişelenme."

"Eğer seni eve getirmezssem, ikimiz de biliyoruz ki Ray beni yeni yıldan önce kovacak."

"Hayır, kovmayacak. Bunun benim kararım olduğunu ve seni kovarsa onunla bir daha asla konuşmayacağımı anlamasını sağlayacağım."

Ona inandım.

Benim işim için savaşırdı. Babasına karşı kafa kafaya verirdi.

Benden nefret etmesine rağmen.

Çünkü Cleo Hillcrest tanıdığım en iyi insandı. Ray'in beni kovması haksızlık olurdu ve o da bunu biliyordu. Doğru olan için savaştı. Cleo'nun saf bir kalbi ve nazik bir ruhu vardı. Başkalarını kendinden önce düşünürdü, Montana'ya bu gezintinin bu kadar garip olmasının nedeni de buydu. Hillcrest Noel fiyaskosundan nefret ediyor olabilirdi ama babası istediği için yıllarca buna katlanmasını izlemiştim.

Bir kaçışa ihtiyaç duyduğu için onu suçlamıyordum ama bunun için güvenliğini riske atmazdım.

"Seni burada bırakamam," dedim. Onu bırakamazdım, nokta.

Belki de Ray ile ilişkiyi koparmak istemememin asıl nedeni Cleo ile olan bağımlıyı kaybetmek istememdi. Başka birine atandığı günlerde bile o bağ vardı. Onu kesmek muhtemelen en iyisiydi. Akıl sağlığım zaten uçurumun kenarındaydı. Ama onu bırakamazdım.

Cleo fırçasını yere bıraktı ve iç çekerek bana döndü. "Biraz dinleneceğim ve bu odanın tadını çıkaracağım. Şehirde dolaşacağım ve çok fazla yemek yiyeceğim. Noel'den sonra eve gelip işime geri döneceğim.

Yalnızken iyiyim."

Bir adım daha yaklaştı ve oda küçüldü. O parlak ela gözleriyle bana baktığında kalbim hızla çarptı ve o anda, o yumuşak dudaklardan bir öpücük için ona dünyaları vaat edebilirdim.

"Eve git, Austin. Lütfen. Eve git."

Sesindeki yakarış beni benden aldı. Bu, Cleo'nun herkesin istediğinin canı cehenneme deyip kendi yoluna gittiğine tanık olduğum nadir anlardan biriydi. Bu tatili o istiyordu ve ben de bunu ondan çalan adam olmayacaktım.

"Tamam."

"Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Ağzını bir gülümseme kapladı. "Teşekkür ederim."

Sertçe yutkundum, gözlerimi ayıramadım. Dudakları yumuşak ve pembeydi. Alt kısmı üst kısmından daha dolgundu ama çok fazla değildi. Sadece seksi, doğal bir dudak için yeterliydi. Onu öpersem ne olurdu? Bu cazibeye boyun eğsem ne olurdu?

Cleo beni taşaklarımdan vururdu.

Ray'le olan kontratımı kaybederdim ve o da itibarımı yerle bir ederdi. Çalışanlarım işsiz kalır ve şirketimi mahvederim.

Onu öpmek ... neredeyse buna değerdı.

"Austin," diye fısıldadı, gözlerımı onunkilere dikmeye zorlayarak.

Cleo'nun başı yana eğıldı. Kaşları bir araya geldi. Ve ben bir adım uzaklaştım.

"Babana kaldığımızı haber vereceğim."

Ben bir adım daha atarken başını salladı ama ben banyodan çıkamadan eli fırladı ve dirseğıme dolandı. "Bekle. Ne demek 'biz'?"

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

"W Buna ne dersin?"

"Umurumda değil," diye mırıldandı Austin.

Kaşlarımı çattım ve erkek paltoları rafındaki bir sonraki stile yöneldim.
"Bu mu?"

"Umurumda değil."

Quincy Çiftliği ve Yem'e geldiğimizden beri bu altıncı *umursamıyorum oldu*. "Bir palto almalısın."

"Neden?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Dudakların mavi." Gözlerim onun dudaklarına kaydı. Mor renk normal pembe renkleri kadar çekici değildi ama yine de onları öpmek istedim. Sadece bir kez. Bu gerçekleşmeyeceği için elimdeki işe odaklandım ve askıdan avcı yeşili bir palto aldım. "Al bakalım."

Elimden aldı ve kolunun üzerine örttü.

"Giy şunu." Ekstra büyüktü, bu yüzden sıgacağından emindim.

"Önce satın almamız gerektiğini düşünmüyor musun? Tabii daha fazla *alışveriş* yapmak için."

"Hayır." Burası yeterince güzel bir dükkândı ama çiftlik malzemeleri ve dökme evcil hayvan maması alacak durumda değildim. Buraya gelmemizin tek nedeni, otelde öğrendiğimize göre Noel arifesinde şehirde açık olan ve erkek paltoları satan tek mağazanın burası olmasıydı.

Austin, eğer içeride kalırsak paltonun gereksiz olduğunu savunmuştu. Belki ben televizyon izlerken o yatakta oturup dizüstü bilgisayarında çalışmakta bir sakınca görmüyordu ama ben kesinlikle görmüyordum. Austin'e yakın olmak bir seçenek değildi.

Ya beni kızdıracak bir şey yapacaktı ve ben de o yakışıklı yüzü kuş tüyü bir yastıkla boğmak zorunda kalacaktım. Ya da bana o nadir hediyelerden birini verirdi, küçük bir gülümseme ya da nazik bir bakış, bu tatile razı olduğunda banyoda bana verdiği gibi.

O değerli anlar, çok az ve çok uzak olsa da, aşkımın ateşine benzin dökmek gibiydi.

O anlar için yaşadım. Eğer ikimiz bir otel odasında kapana kısılmış olsaydık, kendimi unutabilir ve epey aşağılayıcı ve aptalca bir şey yapabilirdim. Yüzündeki kirli sakalı krem peynirli krema gibi yalamak gibi.

Nefis.

Boğmak ve yalamak seçenekler değildi, bu yüzden bunun yerine Austin'i otelden dışarı sürükledim. Tatil planım tamamen alt üst olmuştu. Yine de dolaşmayı severdim.

"Tamam, hadi gidelim." Kasaya giden yolu gösterdim. "Ben ödeyeceğim."

Austin kaşlarını çatarak yaklaştı ve o kaslı fiziğiyle beni kredi kartı okuyucusundan uzaklaştırdı. Kot pantolonundan cüzdanını çıkardı, montu satın aldı ve etiketlerini söktü, kapıya doğru yürümeden önce omuz silkerek giydi. "Gitmek istediğin bir yer var mı?" Bir aşağı bir yukarı bakarak sordum.

kaldırım.

"Kaliforniya."

"Kimse seni durdurmuyor," diye şarkı söyledim sakarca bir gülümsemeyle. Odadan çıkmadan önce, onu bensiz eve gitmeye ikna etmek için tam yirmi dakika uğraşmıştım. İnatçı herif reddetmişti.

Austin bana bu tartışmayı bir daha yapmayacağını söyleyen bir bakış attı.

"Peki," diye mırıldandım. "Eğer burada benimle kalacaksan, görmek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Austin bana baktı, ağzı kenetlenmişti. Bunu çok sık yapardı. Bir soruyu tekrarlardım, iki kez kontrol ederdim çünkü iki kez kontrol etmek kibardı, çok teşekkür ederim. Ama o orada öylece durur, bana cevabını çoktan verdiğini ve bunun değişmeyeceğini sessizce hatırlatırdı.

Ellerimi havaya kaldırdım ve etrafımda döndüm. "O zaman ben karar veririm."

Austin yanıma geldi, hâlâ sessizdi. Kaldırımın kendi tarafında durdu, dokunma riski olmayacak kadar uzakta ama tehlikede olursam beni itip yolumdan çekebilecek kadar yakındı.

Çenesindeki kirli sakal sabah güneşinin ışığını yakaladı. Hava kuru ve soğuktu, yanaklarına pembe bir kızarıklık veriyordu. Dondurucu sıcaklığa rağmen parlak ve neşeli bir gündü. Bulutsuz mavi gökyüzünün altında parıldayan taze kar, Quincy'yi bir kış harikalar diyarına çevirmişti.

Uzun bir nefes aldım ve beyaz, donmuş bir hava akımıyla dışarı üfledim. İlerideki dükkândan bir kadın çıkarken zil çaldı. Yavaşladım ve Noel fiyonkları ve yeşilliklerle süslenmiş ön pencereden içeri baktım. Kapıdan elma kokusu yayılıyor, taze dağ havasına karışıyordu.

Austin'in beni takip edeceğini bildiğim için kapıya doğru yöneldim. Burası bir mutfak dükkanıydı, arka duvarı aromalı yağlar ve sirkelerle dolu bir dizi cam kapla kaplıydı.

"Günaydın," diye selamladı tezgâhtar, burnuna taktığı gözlüğü çıkarırken. "İyi tatiller."

"İyi tatiller." Gülümsedim, her şeyi kavrarken gözlerim kocaman açılmıştı. Burası kesinlikle böyle küçük bir kasabada görmeyi beklediğim türden bir mağaza değildi. El oyması kesme tahtaları, küçük alanın ortasındaki yuvarlak masanın üzerinde sanatsal bir şekilde yayılmıştı. Bir duvar boyunca dizili kancalarda farklı mutfak eşyaları ve mutfak süsleri duruyordu.

Bir kesme tahtasına doğru yürüdüm, parmaklarım pürüzsüz ahşap damarlar üzerinde gezindi. "Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim." Kadın kasiyerin tezgahına geldi. "Elma şarabı ister misiniz?"

"Lütfen." Başımı salladım, fincanı getirdiğinde ondan aldım. Austin - tipik olarak- başını salladı ve reddetti. Sıcak içeceği yudumladım, tadı dilimde patladı. "Bu çok lezzetli."

"Kendi tarifim." Gülümsedi ve bir tutam gri saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bugün özel bir şey için alışveriş yaptınız mı?"

"Sadece göz atıyorduk. Şehir dışından geliyoruz ve bugün keşfe çıkıyoruz."

"Epeyce açık yerimiz var," dedi. "Çoğunlukla şehirdeki beyler için son dakika hediye alışverişi yapıyoruz."

Sanki yoktan var etmiş gibi, kapının zili çaldı ve bir adam el sallayarak içeri girdi. "Günaydın Sandy. Biraz acelem var. Ben, uh -"

"Henüz karın için bir şey almadım," diye bitirdi. "Ya da annene."

Adam mahcup bir sırıtışla omuz silkti ve Sandy masalardan eşyaları çekmeye başladı, her biri için onayını aldıktan sonra onu aradı ve

iki farklı hediye çantasını süslüyorum.

Elma şarabımı yudumlayarak ve eve götürmek üzere üç spatula ve bir tahta seçerek oyalandım.

Telefonu çaldığında Austin kapının yanında omuzları sabitlenmiş bir şekilde duruyordu. Cebinden çıkarıp ekrana baktı, gördüğü şey karşısında kasları gevşedi. Dışarı çıkmasını bekliyordum ama telefonu kulağına götürdü. "Merhaba anne."

Etrafı incelerken onun sessiz konuşmasına kulak misafiri olmamaya çalıştım ama bu büyüklükteki bir mağazada her kelimesini yakalamamak zordu.

"Mutlu Noeller," dedi. "Biliyorum. Ben de kaçıracağım için üzgünüm."

Benim yüzümden ailesiyle Noel'i kaçırıyordu. Kalbim parçalandı. Lanet olsun. Kendim için o kadar endişelenmişim ki, bunun ona ne yapacağını düşünmemişim. Belki de onun söylediği kadar bencildim.

"Tamam anne. İyi eğlenceler. Eve döndüğümde seni ararım." Durakladı. "Evet. Akşam yemeği kulağa harika geliyor. Seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıp telefonunu cebine attığında alışveriş yapmayı bırakmıştım. Bakıyordum.

Austin'in bakışları benimkilere geldi, bir an için öyle kaldı ve sonra gözlerini kaçırdı. Peynir rendesi dikkatini çekmiş gibiydi.

İçimi çektim ve kasaya gittim, diğer adam hediyelerini alıp kapıdan çıkarken Sandy'nin eşyalarımı paketlemesine izin verdim. Her şeyi paketlediğinde, elma şarabı için ona tekrar teşekkür ettim.

Austin elinde bir kesme tahtası ile yanımda belirdi. "Bu çok güzel," dedim.

"Evet." Kredi kartını çıkardı ve ben el sallayıp dışarı çıkmadan önce ödemeyi yaptı.

"Biraz daha yürüyebilir miyiz?" Cevabını zaten bildiğim için sordum. Ama yine de sordum. Çünkü hakkımda ne düşünürse düşünsün, onun duygularına saygılıydım. En azından normalde.

"Bana uyar." Adımlarını kısalttı ve hızını benim ayarlamama izin verdi.

"Kesme tahtasını kimin için aldın?" Sokağın aşağısına doğru yürürken sordum.

"Annem."

"Neden eve gitmiyorsun? Yarın ona verirsin."

"Yarın çalışıyor. Noel arifesini birlikte kutluyoruz."

"Austin." Başımı sallayarak durdum. "Eve git. Lütfen. Ailenle birlikte ol."

"Bu gece oraya vardığımda uyuyor olacak. Erken saatlerde çalışıyor." "Oh."

Yürümeye devam etmemi bekledi. Bunu hep yapardı. Bunun koruma el kitabının bir parçası mı olduğundan yoksa sadece saygılı mı davrandığından emin değildim ama her zaman arkamı kollaması hoşuma gidiyordu.

"Annen ne iş yapıyor?" Sordum ama bir cevap beklemiyordum. Austin kendisinden ya da özel hayatından nadiren bahsederdi.

"O bir hemşire. Tatil günlerinde çalışmayı seviyor çünkü ona bir buçuk saat ücret ödüyorlar. Kardeşim ve ben büyüdüğümüz için Noel arifesi, Noel günü ya da başka bir zaman kutlamak umurumuzda değil."

"Ah." Başımı salladım. "Peki ya baban?" "O öldü."

"Özür dilerim." *Ne kadar meraklısın, Cleo.*

"Olma. Uzun zaman önce, ben gençken oldu. O bir itfaiyeciydi ve görev sırasında öldürüldü."

"Yine de burnumu sokmamalıyım. Ben-" "Sorun değil, Cleo."

Cleo. Bana kızgın olmadığı zamanlarda sesindeki ismimi nasıl da severdim.

Derin, yankılanan bir nota gibiydi. Müzikal ve boğucu.

Başka bir açık dükkânın önünden geçtik ve vitrin beni içeri çekti. Burası gümüş üzerine uzmanlaşmış bir kuyumcuydu. Ortasında oval bir turkuaz taşı olan güzel bir manşet buldum. Brynne için aldım, sonra da kendim için bir çift gümüş küpe. Bu sırada Austin çıkışta durmuş, işimi bitirmemi bekliyordu.

Şehir merkezinin kenarına vardığımızda Ana Cadde'de trafik yoğunlaşmıştı. Güneş yolu ısıtmıştı ve araçlar geçerken lastikleri karda kayıyordu.

Caddeyi geçip otele doğru yürürken, "Quincy'yi seviyorum," dedim. "Büyüleyici bir yer."

"Havaalanları arzulanan çok şey bırakıyor," diye homurdandı Austin. Ben güldüm. "Çok küçük."

Buraya uçuşum üç durak gerektirdi. Biri California'dan Salt Lake'e, sonra Salt Lake'ten Missoula'ya. Quincy'ye olan son uçuş pervaneli bir uçakla yapılmıştı ve ben tüm uçuş boyunca kol dayama yerimi tutmuştum. Otuz dakika bana üç saat gibi gelmişti.

Eloise'e doğru bir el salladım. "Şehir merkezindeki en yüksek binanın otel olması hoşuma gidiyor."

Sokağın odak noktası olarak gururla duruyordu, ancak uzaktaki karla kaplı dağların yanında bir çakıl taşıydı. Yolumuza bakan duvarda, tuğla cepheyi büyük bir çelenk süslüyordu.

Ana caddeyi kaplayan çelenkler parlak ışıktaki parıldıyordu. Önünden geçtiğimiz her mağazanın vitrininde şenlikli bir görüntü vardı. Kapalı olan ofisler bile tatil ruhuyla dolu görünüyordu.

"Noel'in böyle olması gerekiyor," dedim. "Şenlikli ama huzurlu."

"Anlaştık." Austin başını salladı.

"Bu üzerinde anlaştığımız ilk şey olabilir. Ve bu kesinlikle şimdiye kadar yaptığımız en uzun konuşma."

"Hayır, değil."

"Evet, öyle."

"Fırında güvenliği sağlamak için geçirdiğim onca gün ne olacak?"

"Kameralar ve çıkış protokolü hakkında konuşmak bir sohbet değildir." O itiraz edemedi elimi kaldırdım. "Sorun değil. Benden hoşlanmadığını biliyorum. Umarım buradayken iyi geçinebiliriz."

"Senden hoşlanmadığımdan değil, Cleo."

"Elbette öyle." Omuz silktim, gerçek canımı acıtmıyormuş gibi davrandım. "Ama babama ve ailemize olan bağlılığınızı takdir ediyorum. Özellikle de bu bana katlanmak zorunda olduğun anlamına geliyorsa."

"Bu değil-" Austin bir elini saçlarında gezdirdi ve duraksadı. Belki de yalan söylemek, onun için büyük bir baş belası olmadığını söylemek istiyordu. Ama ikimiz de bunun bir yalan olacağını biliyorduk, bu yüzden tahmin edilebilir Austin formunda, sadece sessiz kaldı.

"Sanırım ben içeri gireceğim." Oteli işaret ettim. Paltoma ve güneşli havaya rağmen elma şarabının verdiği sıcaklık gitmiş, soğuk iliklerime kadar işlemişti.

"Bloğun aşağısındaki benzin istasyonuna gideceğim. Birkaç tuvalet malzemesi alacağım. Sen odada mı olacaksın?"

"Aslında ben lobide takılacağım. Belki ateşin yanında telefonumdan bir şeyler okurum."

"Lütfen kaçma. Planlarını değiştirirsen bana mesaj at." "Atarım," diye söz verdim.

"O zaman birazdan görüşürüz." Başını sallayarak döndü ve caddede ilerlemeye başladı.

Austin'in uzun bacakları kaldırımını yiyordu ve elleri ceketinin ceplerindeyken omuzları her zamankinden daha geniş görünüyordu.

Kıçına bakma. Ben baktım. Hızlı bir bakışa nasıl karşı koyabilirdim ki? Austin'in mükemmel kıçını seyretmek kendime Noel arifesi hediyemdi.

Neyse ki fark etmedi. Quincy kasabasının yarısını aramıza sokmakla meşguldü.

Ugh. Bu aptal aşk. İşin üzücü yanı, bana ne kadar hakaret ederse etsin ya da kaç kez kafasına bir şey fırlatmak zorunda kalırsam kalayım, bu aşkın bitmesini istemiyordum. Fantezilerimde Austin'in yerini almaya degecek bir erkekle tanışmamıştım. Bazen bir pislik ve her zaman bir huysuz olsa bile, o hala bir rüyaydı.

İç çekerek içeri girdim. Otel lobisi sıcak ve davetkârdı ama her adımda yanlış yerde olduğumu daha çok hissediyordum. Austin için yapılacak en doğru şey eşyalarımı toplamak ve onu Noel arifesinde eve götürmek olacaktı.

Kanepelerden birine doğru yürüdüm, şöminenin önüne oturdum ve uçuşları aramak için çantamdan telefonu çıkardım. Bir tane vardı. Quincy'den Los Angeles'a giden son uçak on dakika içinde kalkacaktı. Asla yetişemeyecektik.

Ama ya daha büyük bir şehre gidersek? Missoula'dan uçuş seçeneklerini kontrol ettim. Sonuncusu bu akşam sekizde kalkıyordu. İki saatlik bir yoldu ve uçak bizi gece yarısından sonra eve götürecekti ama Noel Günü'nde evde olacaktı. Bir saat içinde yola çıkarsak yetişebilirdik.

Kanepeden fırladım ve eşyalarımı toplayıp asansöre doğru koşturaya başladım. Arabanın lobiye dönmesi sonsuza kadar sürdü. *Acele edin. Acele et.* Sonunda asansörün zili çaldı ve dördüncü katın düğmesine basarak içeri girdim. Kapılar hiç bu kadar yavaş kapanmamıştı. Yukarı çıkmak acı vericiydi.

Kapılardan sıkıca geçerek odaya koştum, içeri girmek için anahtar kartını karıştırdım. Sonra çantamı ve alışveriş çantamı bıraktım, dolaba ve boş valizime doğru koşarken ceketimi yırttım. Çekmeceler bir anda boşaldı. Banyo malzemelerim seyahat çantalarına atılmıştı. Odanın kapısı açıldığında ve Austin elinde plastik bir çuvalla içeri girdiğinde çantanın üzerine oturmuş, fermuarını kapatmak için sandviç yapıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Eşyalarımı topluyorum. Şimdi yola çıkıp Missoula'ya gidersek, son uçağa binebiliriz-"

"Cleo, hayır."

"Ne demek hayır? Acele etmeliyiz." Parmaklarımı şıklattım ve bavulumu gösterdim. "Şunun fermuarını çekmeme yardım eder misin lütfen?"

Austin başını salladı. "Seninkine uyması için uçuşumu Noel'den sonraki güne ayarladım bile. Biz kalıyoruz."

"Ama-"

"Kalıyoruz. Artık çok geç."

"Çok geç değil." Omuzlarım düştü. "Burada kalıp Noel'i sevmediğin biriyle geçirmek zorunda kalmanı istemiyorum."

Elindeki plastik torbayı bir kenara fırlattı ve odanın karşısına geçti.

"Senden hoşlanıyorum."

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim. "Sorun değil. Rol yapmak zorunda değilsin." "Senden hoşlanıyorum, Cleo." Daha da yaklaştı, elleri elime geldi.

omuzlar.

Kalbim durdu. Gerçekten durdu. Austin bana dokunmadı. Asla. Yanlışlıkla olmadığı sürece. Ama geniş ellerinin ağırlığı ve avuçlarının sıcaklığı kazağımın içinden tenime sızdı.

"Biz kalacağız."

Sözlerini zar zor kaydettim. Çok güzel kokuyordu, baharatlı kolonya, temiz hava ve tamamen Austin'e ait bir koku gibi. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki? Burnumu göğsüne dayayıp uzun bir nefes alma isteğime direndim. "Emin misin?"

İşte oradaydım, tekrar kontrol ediyordum. Austin cevap vermedi.

Ancak yüzünde kızgınlık yerine, anlam veremediğim farklı bir ifade vardı. Alnı çatılmıştı, sanki acı çekiyormuş gibiydi. Dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüştü. Ama gözleri. Onlar tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu. Yoğun ve karanlıktı, kahverenginin normalden daha koyu bir tonu vardı ve son derece büyüleyiciydi.

Belki de benden hoşlanmadı. Ya da belki

...

Benden hoşlanabileceği fantezisine biraz olsun kapılamadan Austin ellerini omuzlarımdan çekti, plastik poşeti yerden almak için döndü ve banyoya girdi, kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirdi.

İki saniye sonra, duşun sprey sesi odanın içine doldu.

Bavulumu bırakıp yatağa uzandım ve tavana doğru inlemeye başladım.

Neden arkadaş olamıyoruz? Arkadaş olsaydık hayat daha kolay olurdu. Neden bu aptal aşktan kurtulamıyorum?

"Eve gitmek istiyorum," diye homurdandım. Montana büyük bir hataydı. Ama ben buradaydım. Austin kalma fikrini kabullenmişti ve her geçen dakika Noel'e kadar Los Angeles'a dönme şansımız azalıyordu.

Garip bir durumdan en iyi şekilde yararlanmanın zamanı gelmişti. Kendimi yataktan kaldırdım ve bavulumu hızla boşalttım. Duş kapandığında Austin'e lobiye gittiğime dair bir not karaladım. Banyo kapısının diğer tarafında çıplaktı. Dışarı çıktığında yanaklarımdaki kızarıklığı saklamam mümkün değildi.

Ben de odadan sıvışıp lobiye gittim. Yaklaştığımda masada yeni bir memur vardı. "Merhaba. Bu akşamki yemek için yemek salonunda yer ayırtabilir miyim acaba?"

"Elbette." Görevli gülümsedi ve rezervasyonumu not aldı.

"Teşekkürler."

Noel arifesi Austin'in kutlama zamanıysa, bu yolculuğu keyifli hale getirmek için elimden geleni yapardım. Akşam yemeğinden başlayarak.

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

AUSTIN

"H Ey," diye Channing'in çağrısına cevap verdim. "Nasıl gidiyor?"
"Güzel. Sadece arayıp taşaklarının henüz donmadığından emin olmak istedim."

Kıkırdadım. "Pek sayılmaz. Bugün orada olmadığım için üzgünüm."

Onun yerine, çiftlik malzemeleri satan dükkâna geri dönmüştüm ve bir koluma iki uzun kollu termo giymiş, bir yandan da boxer külot ve tayt çorap paketlerine bakıyordum. Duş almıştım ama dünkü kıyafetleri giymek artık eskimişti. Yolculuğun geri kalanında aynı kot pantolonla hayatta kalabilirdim ama aynı lanet iç çamaşırını giymeyecektim.

Tuvalet malzemeleri için benzin istasyonuna gittikten sonra markete de uğramalıydım ama bu noktada birden fazla yere gitmeyi sorun etmedim. Bugün yapacak başka bir şey yoktu.

Channing'e "Yeni Yıl'da bunu telafi edeceğim," dedim.

"Sorun yok," dedi. "Annemle aramız iyi. Bugün en sevdiğim şeyleri pişiriyor çünkü Noel'de evde olmadığı için kendini suçlu hissediyor."

Annem her yıl böyle yapardı. Tüm Noel arifesini mutfakta geçirir, Channing ve benim bir günde değil, tüm hafta boyunca yiyebileceğimizden daha fazla yemek yapardı, sırf Noel günü kendi başımızın çaresine bakmayalım diye.

Sonra hastanedeki vardiyasından eve gelirdi ve kalan yemekleri yerdik. Annem geleneksel Noel rostosu, jambonu ya da hindisi yapmazdı. Doğrudan favorilerimize yönelirdi: ev yapımı lazanya ve yeşil biberli enchiladas. Mikrodalgada da iyi ısıtılırlardı.

"Keşke orada olsaydım,"

dedim. "Diva ile
ilgilenmem gerek."

"O bir diva değil." Kaşlarını çatarak dört paket boxer ve bir paket siyah çorap aldım.

"Dostum, korumak zorunda olduğun tüm piliçler tam bir divadır." "Cleo değil."

"O zaman neden lüks bir tatil için Montana'ya gitti?" "Sadece yalnız kalmak için geldi."

"Diva."

"Ona diva demeyi keser misin?" Tersledim. "O öyle biri değil." "Vay be. Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Hayır, sen değilsin." İçimi çektim. "Gerginim."

Bu yolculukta olmak, Cleo'ya bu kadar yakın olmak beni son derece huysuz bir piç yapıyordu.

Arka planda bir tıkırtı vardı, sanki Channing düğmelere basıyor gibiydi. Tahminime göre annem mutfaktayken o da video oyunları oynuyordu. Bu tür şeylerle hiç ilgilenmemiştim ama böyle tatillerde bir istisna yapar ve bana oyun öğretmesine izin verirdim.

"Keşke orada olsaydım," diye tekrarladım. Gerçi bu sadece kısmen doğruydı. Cleo çekici ve büyüleyiciydi. Kısıtlamalarımı sürdürmek ne kadar acı verici olursa olsun, onunla geçirdiğim zaman asla boşa gitmezdi.

"Evet," dedi Channing. "En azından zengin bir adamın partisine gitmek zorunda değilsin."

"Doğru." Hillcrests tuhaf bir Noel arifesi kutlaması düzenlerdi ve Ray evin içinde ve dışında güvenlik bulundurmayı severdi. Ekibim her yıl olduğu gibi bu gece de orada olacaktı. İkinci adamım Blake de orada olacaktı ve ne olursa olsun o halledecekti.

Garrison'ı ilk kurduğumda hem işi yönetiyor hem de müşteri görevlerini üstleniyordum. Ancak büyüdükçe müşterilerle geçirdiğim zamanı azalttım. Risk değerlendirmelerine ve ekip üyelerini işlerle eşleştirmeye odaklandım. Müşterilerimle ilişkiler kurdum ve çoğu eski asker olan ekibimi protokollerimize göre eğittim.

Sahadayken her birine güveniyordum, bu nedenle etkinliklere ve partilere şahsen katılmak yıllardır yaptığım bir şey değildi.

Özellikle de Hillcrests söz konusu olduğunda. Cleo'yu pırıltılı bir elbise içinde, kumaşı kıvrımlarının üzerinde süzülürken ve gülümsemesi parlak - sahte ama yine de güzel - görmek çok fazlaydı.

Bir eşofman altı rafının önünden geçtim ve açık gri bir çift aldım. Bu gece uyumak için yerde kamp yaptığım kot pantolonumdan daha iyi olacaklardı.

"Başka bir şey oluyor mu?" Channing'e sordum.

"Hayır." Dikkati açıkça oyununa geri dönmüştü, zaten telefonda o kadar da konuşkan değildi. Derslerinin nasıl gittiğine dair herhangi bir fikir edinmek dış çekmek gibiydi.

İkimiz yüz yüze daha iyiydik. Gelecek hafta bir zaman bulup onu öğle ya da akşam yemeğine çıkaracak ve iyi olduğundan emin olacaktım. "Tamam, gitmene izin vereceğim. Anneme benim için sarıl. Ve her şeyi yeme. Noel'den sonraki gün döneceğim ve enchiladas olsa iyi olur."

Güldü. "Söz vermiyorum."

Görüşmeyi sonlandırdım ve ihtiyacım olan başka bir şey var mı diye mağazaya bir kez daha baktım. Hiçbir şey yoktu. Aldığım her şey sırt çantama sığardı. Bu gece dizüstü bilgisayarımda çalışacak, e-postaları yanıtlayacak ve raporları okuyacaktım. Umarım bu, yatakta o dar pijamaları giyen Cleo'nun dikkatini dağıtmak için yeterli olur. Gerçi eşofmanla çekiciliğimi gizlemek daha zor olacaktı.

Kasaya yaklaşıp eşyalarımı bırakırken tezgâhtar "Yine mi geldiniz?" diye sordu. "Kız arkadaşınıza son dakika hediyesi almak için geldiğinizi düşünmüştüm. Bugün alışveriş yapan herkes hemen hemen bunu yapıyor."

"O değil, uh ... hayır. Bu sadece benim için."

Lanet olsun. Cleo'ya hediye almalı mıyım? Bunu düşünmemiştim bile. Neden düşüneyim ki? Eğer ona bir şey alırsam, bu garip olurdu, değil mi? Ama Noel'deyiz.

Belki ona şu mutfak mağazasından bir şeyler alabilirim. Cleo'nun dünyadaki herkesten daha fazla mutfak eşyası vardı ama bir çeşit spatulaya göz koymuştu. Hediye anlar mıydı? Mağazadaki her hareketini izlediğimi, güvenliğinden endişe ettiğim için değil, gözlerimi ondan zar zor uzak tutabildiğim için izlediğimi bilecek miydi?

Hayatımı sikeyim. Bir spatula ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

"Nakit mi kart mı?" Ben lanet olası bir spatulanın değerini tartışırken, tezgâhtar alışverişlerimi sıraya koymuş ve gitmek üzere poşetlemişti.

"Ah, pardon." Cüzdanımı çıkardım ve kartımı makineden geçirdim. Sonra eşyalarımı aldım ve çıktım. Mutfak eşyaları satan dükkâna girmemek için kendimi zorla caddenin karşısına geçirdim.

Cleo benim olsaydı, ona çekmecelerinin alabileceği tüm mutfak ıvır zıvırlarını alırdım. Ona zevkli hediyeler alırdım, takdir edeceği hediyeler.

Babasının ona her Noel'de aldığı ve hiç takmadığı çok süslü mücevherler. Bir çift basit küpe ve yeni bir oklavayı, b a b a s ı n ı n geçen yıl ona aldığı Tesla'dan daha çok takdir ederdi. İki yıl önce sattığı Tesla. Haftalar sonra da gelirini hayır kurumlarına bağışlayacak.

O gün Blake de onunla birlikteydi. Ray'e gülmüş ve gözlerini devirmiş, sonra da Cleo'yu temiz bir nefes olduğu için övmüştü.

Yeni bir arabaya ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey Montana'da dinlenmek için bir hafta sonuydu.

Bu benim ona hediyem olabilir. Bu birkaç gün.

Otele döndüğümde kapıdan içeri girdim ve şömineye doğru baktım. Cleo koltuklardan birinde oturmuş, gözlerini telefonuna dikmişti. Ben daha önce ayrıldığımda da aynı yerdeydi.

Lobiye geçip kanepesinin yanında durdum. "Hey."

"Selam." Başını kaldırdığında yüzüne doğal bir gülümseme yayıldı. Herkese gülümserdi ve bu her zaman gerçektir. Bu gülümsemeler, unlu mamulleriyle birleştğinde, insanların onun fırınına akın etmesinin nedeniydi. Cleo mıknatıs gibiydi. "Nereye gittin?"

Çantayı kaldırdım. "Üstümü değiştirebilmek için birkaç şey aldım." "Oh." Omuzları düştü. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim, sonra da biraz çalışacağım. Ben seni rahat bırakayım, sen de odanda dinlen."

"Aslında, bize bir akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım."

"Oh." Yüzümü buruşturdum. Bu güzel kadınla samimi bir Noel arifesi yemeği işkence olurdu.

Cleo'nun gülümsemesi kayboldu. "İptal edebilirim."

"Hayır, yapma." Eğer istediği akşam yemeğiye, ben de onunla yerdim.

Uzun süre profesyonelişmişim gibi davrandım. *Profesyonel* mesafemi korudum. Etkileşimlerimizi *profesyonel* tuttum. *Profesyonelliği* korumak için ondan uzak durdum.

Eğer profesyonellik gerçekten de kaba, lanet olası bir pislik gibi davranmak anlamına geliyorsa, profesyonellikte çivilendim.

Cleo bu tavrımı hak etmemişti. Son gün, son dört yıldır, bir eşek gibi davranıyordum. Rol yapmaya devam etmek çok yorucuydu.

Bugün *gerçek* bir profesyonel olmayı deneyeceğim.

"Akşam yemeği kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim." Gömleğimi işaret ettim. "Ama giyecek güzel bir şeyim yok."

"Ben de öyle. Yemek odasını da kontrol ettim. Çok şık değil. Olduğumuz gibi gelebiliriz."

"Tamam o zaman. Saat kaçta?"

Yüzü ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle aydınlandı. "Yedi buçuk."

Bu bana kendimi toparlamam, surat asmayı bırakmam ve onun tatilini mahvetmekten vazgeçmem için dört saat kazandırdı. "Orada olacağım."

"BU ÇOK İYİ." Cleo gözlerini kapadı ve mırıldandı. Yüzündeki kendinden geçmişlik ifadesi çatalımdaki çikolatalı kekten daha fazla ağız sulandırıcıydı. Gözlerini açtı ve gülümsedi. "Seninki nasıl?"

Bakışlarımı tabağıma indirdim ve boğazımı temizledim.

"Güzel." "Biraz cheesecake denemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Ağzıma bir lokma attım ve başka bir yere baktım. Onu.

Yemek odasında sadece ikimiz kalmıştık. İki tane büyük ama ikisi de bir saat önce dağılıp gitmişlerdi.

Cleo ve ben yemeğimizi yavaş bir tempoda yedik. Fazla sohbet etmemiştik ama odadaki diğer konuklar sayesinde zamanımızı insanları izleyerek geçirmiştik. Diğer konuklar yemek yerken, gülerken ve hediyelerini açarken bizim de onları seyretmemize nezaketle izin vermişlerdi. Cleo ve ben biftek sipariş etmiştik. İkimizin de tabağında bir gram bile kalmamıştı. O kadar iyidiler.

"Biraz daha?" Cleo aramızdaki kırmızı şarap şişesini kaldırdı. "Elbette." O şarabı doldururken ben de kadehimin sapını tuttum.

"Austin'in bu versiyonunu seviyorum." "İçki içen mi?"

Kıkırdayarak kendi bardağını doldurdu. "Evet. Sakin biri."

"Bana soğukkanlı diyen ilk kişi sensin." Pastamdan bir ısırık daha aldım ve ardından bir yudum şarap içtim ve bu yemekle ilgili son gerginlik kırıntısı da eriyip gitti.

Kendimi *rahat* bıraktım ve onun arkadaşlığının tadını çıkardım.

"Hep bir fırın sahibi olmak ister miydin?" diye sordum.

"Evet. Annem mutfakta ona yardım etmeme izin verirdi. Muzlu ekmek için muzları ezmeme izin verirdi ve karıştırma kabına koyabilmem için malzemeleri ölçerdi. Öldüğünde çok küçüktüm ama asla

mutfaktaki o günleri unuttum. Büyüdüğümde, kendimi ona bağlı hissetmek için yapabileceğim bir şeydi."

Annesinden her bahsettiğinde gözlerinde hayranlık ve sevgiden başka bir şey yoktu. Çok sık olmasa da Cleo'nun Janet'i kalbinde taşıdığını görmek için yeterliydi. Belki de bu yüzden yemekleri bu dünyanın dışındaydı. İçinde sevgi vardı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Hep özel güvenlikte mi olmak istiyordun?"

"Bu işteki herkes bu işte kalmayı planlıyor mu bilmiyorum." En azından tüm adamlarım için durum böyleydi. "Ben kendimi bu işin içinde buldum. Hep babam gibi itfaiyeci olmak istemiştim. Annem önce diplomamı almamı istiyordu ama ben diplomamı alır almaz bir istasyona başvurmayı planlıyordum. Mezuniyetime bir ay kala güvenlik şirketi sahibi bir adamla tanıştım. Birkaç etkinlikte çalıştırmak için adam arıyordu."

İşe aldığı diğer yirmili yaşlardaki adamların çoğu çok sıkılmıştı. Duvara karşı durmaktan, bir partiye katılmak yerine onu gözlemlemekten nefret etmişlerdi. Ama ben işi sevmiştim. İzlediklerinin farkında olmayan insanları izlemek ilginçti.

Erkeklerin flörtleri dışındaki kadınlara baktığını görmüştüm. Kadınların başka kadınlar hakkında konuştuğunu duydum. Ve bir kavga çıkmadan önce kalabalıktaki tansiyonun yükselmesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmiştim.

"Bu konserde çalışıyordum. Yirmi birinci yaş günü partisi için bir otelde yapılan özel bir anlaşılmaydı. Doğum günü çocuğu şımarık zengin bir çocuktu. Babası bir aktördü ve hayır, size kim olduğunu söyleyemem."

"Bummer." Suratını astı.

"Yirmi iki yaşına yeni basmıştım ve mezun olmama haftalar kalmıştı. Ders yüküm hafifti, bu yüzden bana ne iş verseyse kabul ettim çünkü para kazanmak istiyordum. Bir konserdeydim ve bu iki asabi herif bir kız yüzünden kavga etmek üzereydi. Kemik kırmadan ya da olay çıkarmadan ayırdım. Önemli bir şey değil, ama patronum o gece oradaydı. Her şeyi izledi. O gece ayrılmadan önce beni eğitmeyi ve itfaiyeci olarak bir yılda kazanacağımın üç katını ödeyecek bir iş vermeyi teklif etti. Bunu geri çeviremezdim."

"Onun için ne kadar çalıştın?" Cleo sordu.

"Yaklaşık beş yıl. Emekli oldu, Hawaii'ye taşındı ve ben de Garrison'ı kurmaya karar verdim." Şirketimi yavaş ve bilinçli bir şekilde kurmuştum, sadece bir yıl boyunca gelirlerini garanti edebileceğim ekip üyelerini işe alıyordum. Çalışıyordum

Ray müşterimiz olmadan önce Garrison'da iki yıl çalışmıştık ve o zamandan beri oldukça büyümüşük.

Los Angeles'taki özel güvenlik şirketlerine kıyasla hâlâ küçük bir şirketti. Büyük bir ekip yerine kaliteli hizmetleri tercih ederek bu şekilde kalmasını sağlamaya niyetliydim. Yine de Garrison on yıldan kısa bir süre sonra hayal ettiğimden daha büyük bir şirket haline gelmişti.

"Keşke itfaiyeci olsaydım dediğiniz oldu mu hiç?" Cleo sordu. "Ara sıra," diye itiraf ettim. "Felaketleri gördüğümde ve Tekdüze bir birliktelik, pişmanlıklarım var. Ama çoğunlukla, iyi bir işim olduğu için kendimi şanslı görüyorum. Ve kararları ben vermeyi seviyorum."

Cleo güldü. "Oldukça patronluk taslıyorsun." "Mesleki tehlike."

Akşam yemeğine getirdiği çantasını solundaki boş sandalyenin koltuğundan aldı ve paketlenmiş küçük bir kutu çıkardı. "Sana bir şey aldım."

Kalbim düştü. Hay *sikeyim*. Ona o spatulayı almalıydim. "Sana bir şey almadım."

"Oh, bu bir şey değil. Bu yıl hediye beklemiyorum ya da hediye ihtiyacım yok. Ama bunu gördüm ve kaçıramazdım." Kutuyu masaya doğru kaydırdı.

Kutuyu aldım ve kırmızı ve altın varaklı kâğıdı nazikçe açarak bir deste kart çıkardım. Kutunun yüzünde elle boyanmış bir dağ manzarası vardı ve üzerinde *Quincy'ye Hoş Geldiniz* yazıyordu.

"Onları topladığınızı fark ettim."

Başımı sallayabildim. Kutuyu tuttum, nutkum tutulmuştu. Nereden biliyordu ki? Seyahat ettiğim her yerden kart desteleri toplamıştım. Bunları kendim görmüş olsaydım, satın alırdım.

"Bunları dün uçarken havaalanında gördüm ve çok güzel olduklarını düşündüm," dedi. "Eğer beğenmediyseniz, duygularımı incitemezsiniz."

Bekle. Ben buraya gelmeden önce bile onları satın almıştı. Neden? Benden nefret ettiği halde neden bana bir şey alsın ki?

Belki de . . .

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve boğazımdaki yumruyu temizledim. Sonra başımı kaldırıp onun parlayan ela gözleriyle buluştum. "Harikalar. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Gülümsedi. "Umarım beğenirsiniz."

"Beğendim. Hem de çok."

"Neden kartlar?" diye sordu. "Bence koleksiyon yapmak havalı bir şey. Shot bardaklarından ya da buzdolabı magnetlerinden daha iyi. Ama nedenini hep merak etmişimdir."

"Annem. Küçükken bana farklı oyunlar oynamayı öğretti, ama ben kâğıt oyunlarında kabaydım. Ne zaman param olsa yeni bir deste alır ve bana yeni bir oyun öğretmesi için ona yalvarırdım."

"Kaç desteniz var?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama mutfağımdaki üç çekmeceyi dolduruyorlar." "Bu çok fazla kart demek."

Ve bu benim favori destem olurdu.

Garsonumuz masamızın yanında belirdi, elleri muhtemelen hesabımızın yazılı olduğu siyah bir dosyanın etrafında kenetlenmişti. "Tatlı nasıldı? İkinize de başka bir şey getireyim mi?"

Cleo, "Hayır, sanırım işimiz bitti," dedi. "Teşekkür ederim. Bunu odama koyabilir miyim?"

"Evet, elbette." Kadın ona hesabı uzattı. "Ve eğer odanıza çekilmek isterseniz şarabınızı alabilirsiniz."

"Cleo-" Hesaba uzanarak itiraz etmeye başladım ama kaşlarını çatarak beni susturdu. Sonra adisyona imzasını attı ve bahşiş ekledi.

Garson tabaklarımızı topladıktan sonra, "Yemek için teşekkür ederim," dedim. "Benimle yemek yediğiniz için teşekkür ederim." Cleo sandalyesinden kalktı. "Benimle

Bana bir kart oyunu öğretir misin?"

"Elbette."

Şarap kadehini ve şişeyi aldı, sonra yemek odasının yolunu tuttu. Ama asansöre yönelmek yerine, daha önce kitap okuduğu şöinenin önündeki kanepeye döndü.

"Burada mı?"

"Yoksa odada oynamayı mı tercih edersin?"

"Hayır, böyle iyi." Kanepeye uzandım ve kartlarımın kapağını kaldırdım. Yatak odasında ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyiydi. "Gin rummy oynamayı biliyor musun?"

"Hayır."

Kutudan kartları aldım ve karıştırdım. Sonra ona cin oynamayı öğrettim. Bir saat sonra bir şişe şarabı bitirmişti ve tek bir el bile kazanamamıştı. Ama yüzündeki gülümsemeden ya da gözlerindeki parıltıdan bunu asla anlayamazdınız.

"Cin." Son kartımı da attım.

"Ne? Şimdiden mi?" Kıkırdadı ve elindeki kartları yığının üzerine fırlattı. "Tamam, pes ediyorum. Başka bir oyun oynayalım. Savaşa ne dersin? Ya da balık tutmaya? Çocuk oyunları oynarsak bir şansım olabilir."

"Cin çalmayı altı yaşındayken öğrendim."

"Gösteriş." Gözlerini devirdi, sonra esnemesini gizlemek için elini ağzına götürdü.

"Yukarı çıkmalıyız."

"Hayır, henüz değil." Koltuğun kalın derisine gömüldü, gözlerini taş bacaya dikti ve ateşin üzerine asılmış çelengi inceledi. "Burası huzur verici. Burayı seviyorum."

"Ben de." Kartları toplayıp kutuya geri koydum, sonra onun pozisyonunu yansıttım.

"Teşekkür ederim, Austin." Bana bakmak için yanağını çevirdi. Her nasılsa, ben kartları kaldırırken ve o orada otururken, daha da yakınlaşmıştık. Ya da belki de kanepenin orta minderini kart masamız olarak kullanarak oynarken daha da yakınlaşmıştık.

Ne zaman olsa omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Saçlarından bir tutam kanepenin derisi üzerinden kayarak gömleğimin pamuğuna sürtünmüştü.

"Ne için?"

"Bu mola için. Bunun benim karakterime aykırı olduğunu biliyorum ama bazen sadece boş ver demek istiyorum. Sadece kalbimi mutlu eden şeyi yapıyorum. Bu mantıklı mı?"

"Evet." Gözlerim yüzünde gezindi. Hiç düşünmeden elimi yanağına götürdüm.

Nefesi kesildi.

Tenimde karıncalanmalar
başladı. Ne halt ediyordum
ben?

Kalbimi mutlu ediyor.

Daha yakına
eğildim. Ve
Cleo'yu öptüm.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

S Birisi yan odada davul çalıyordu. Gerçekten yüksek sesli, son derece acı verici bir davul.

Hayır. Bekle. O sadece benim nabzımdı.

"Siktir git şarap," diye inledim yastığa doğru, gözlerimi sıkarak. Dün gece Austin'le yediğimiz yemekte ne kadar içtiğimi fark etmemiştim bile-

Yataktan

fırladım.

Oh. Aman

Tanrım. Tanrım.

Austin beni öpmüştü. *Austin Myles beni öpmüştü.*

Beni öpmüştü, değil mi? Yoksa şarap sarhoşu halimle rüya mı görmüştüm?

Elim dudaklarıma gitti. Her zamanki gibi hissediyordum. Belki gece uyku kremimi sürmediğim için biraz kuruydular. Gördüğüm en yakışıklı, en seksi adamı öptüğüme dair bir işaret ara mak için kenarlarını yokladım ama hiçbir şey yoktu.

Deride sürtünme yok. Kabarık şişlik yok.

Ama bunu hayal etmemiştim. Hayal etmemiştim. Austin dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde kanepede mutlu bir şekilde oturduğumu net bir şekilde hatırlıyordum.

Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Gerçeklik, yontulmuş çenesindeki kirli sakal tarafından kazınıp atılmıştı.

Öpüşme uzun sürmemişti. Dil ya da şakacı ısırıklar yoktu. Sadece Austin'in yumuşak dudakları benimkilerin üzerindeydi ve daha fazlası için içimde tükenmek bilmeyen bir arzu vardı.

Aman Tanrım. Austin beni öpmüştü.

Neden? Benden nefret etmiyor muydu? Hayatındaki en büyük sıkıntı ben değil miydim? Peki o neredeydi?

Başım dönerek bir daire çizdim. Oda benim dışımda boştu. Yalnızdım ama odaya yalnız gelmemiştim. Austin benimleydi. Kart oyunu ve öpüşmeden sonra yanımdaki yatağa uzanmıştı ve ben uyuyana kadar ona gülümsemiştim.

Yatağın onun tarafındaki yastığında belirgin bir çukur vardı. Yorgan buruş buruştu çünkü ben derinlere gömülürken o yorganın üstünde uyumuştum.

En azından yerde acı çekmemişti.

Yanımda uyumuştum ve beni öpmüştü. Yoksa ben mi onu öpmüştüm? *Oh, kahretsın.*

Midem bulandı. Her şeyi tersine mi çevirmiştim? "Çok aptalım." Bir elimi ağrıyan alnıma götürdüm.

Austin'in beni öpmek için bir sebebi yoktu. Yoktu. Ama şaraptan çakırkeyif olmuşum, bu beni her zaman cilveli ve atılgan yapan bir şeydi ve onu öpmüştüm. Sonra beni yukarı çıkardı ve yatağa yatırdı.

Adam muhtemelen şimdiye kadar Kaliforniya'ya dönmüştür.

Başımı tavana doğru eğdim ve inledim. "Montana korkunç bir fikirdi."

İliklerime kadar işleyen utanç, yüzümü buruşturmama neden oldu. Banyoya doğru yürüdüm ve darmadağınık halimi gözden geçirdim. Saçlarım her yerdeydi ve dün gece yıkamadığım makyajım yüzüme bulaşmıştı.

En azından Austin burada değildi ve benim nasıl bir enkaza dönüştüğümü görmüyordu. Arzulanan biri olmaktan çok uzaktım. Kahretsın, şu anda kendim olmak bile istemiyordum. Bu yüzden dişlerimi fırçaladım, duşu açtım ve saygınlığımın parçalarını toplamak için işe koyuldum.

Onu öpseydim ne olurdu? Bunun bir hata olduğunu açıklayabilir ve özür dileyebilirdim. Kesinlikle hiç olmamış gibi davranabilirdim. Los Angeles'a döndüğümüzde Austin'i bir daha asla görmemeyi umuyordum ama neyse. Zaten benden hoşlanmıyordu ve belki de Austin uzak bir anıya dönüşürse bu aşkı bırakmam daha kolay olurdu.

Ellerim titrediği için duş rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı. Gözlerim yaşardı ama ağlamayı reddederek saç kremi saçlarımdan arındırdım ve dışarı çıktım. Melodram bunu kolaylaştırmayacaktı.

Kurulandım ve vücuduma bir havlu sardım, ardından saçlarımı düğümlemeden önce bir fırçayı saçlarımda gezdirdim. Banyodan çıktığımda odamı boş bulmayı bekliyordum.

Ama işte oradaydı. Elinde iki beyaz seramik kupa tutan 1.80 boyunda muhteşem bir adam. Eloise Inn'i severdim, ama gerçekten

oda içi kahveye.

"Bunu isteyebileceğini düşündüm." Bir kupa uzattı.

İstediğim şey zamanı geri almaktı. Tamamen değil. Austin'i öptüğümü unutmak istemiyordum.

"Teşekkür ederim." Bakışları vücudumda gezinirken kupayı aldım. Çırlıçiplak vücudum sadece beyaz bir banyo çarşafıyla örtülüydü.

Yapılacak en doğru şey giyinmek ve bu konuyu ikimiz bu odada her birlikte olduğumuzda daha da büyüyen yataktan uzakta, çok uzakta konuşmak olurdu. Bunun yerine çenemi indirdim ve boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Dün gece hakkında-" dedim aynı anda Austin de "Seni öptüğüm için özür dilerim" dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerim onunkilere kaydı. "Ne?"

"Seni öptüğüm için özür dilerim." Üzgün görünmüyordu. Ağzında küçük bir gülümseme vardı ve Austin bana asla gülümsemezdi. Asla gülümsemezdi. Dün gece gülümsemesi dışında, şu anda olduğu gibi. Kahverengi gözleri normalden daha koyuydu. Beni yeni duş almış ve havluyla bulduğu için hiç de rahatsız ya da üzgün görünmüyordu.

"Beni öptün mü? Seni öptüğümü sanıyordum." "Hayır."

"Ama ben de seni öptüm."

"Öptün."

Ne haltlar dönüyordu? Bir daha asla içmeyecektim. Belli ki bazı kadınlar iki gece içtikten sonra mantıklı düşünme yeteneğine sahip olarak doğuyor. Ben öyle değildim.

Austin karşımda durdu, gözleri gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyordu.

"Neden?" Fısıldadım. "Neden beni öptün?"

Döndü ve fincanını komodinin üzerine koydu, sonra odaya geçti. Bana dokunmadı ama birkaç santim yakınımda durdu. "Dün senden hoşlanmadığımı söylemiştin. Ama bu doğru değil. Senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım. Ve sanırım, ben sadece ... Gardımı düşürdüm. Özür dilerim."

Çenem düştü. "Pardon?"

"Seni rahatsız etmek istemem."

"Rahatsız mı?" Sesim papağan gibi çıkıyordu. Akşamdan kalma bir papağan. Başını salladı. "Hiç profesyonelce değildi."

"Profesyonelce değil mi?"

"Sen benim müşterimsin,
Cleo." "Ama beni öpmek
istedin." "Evet."

Austin beni öpmek istemişti. Peki, ben bu bilgiyle ne yaptım?

Kafamın patlamasına saniyeler kalmıştı, tıpkı fırında bir çuval unu
düşürdüğüm ve her şeyin beyaz bir puf halinde havaya uçtuğu zamanki
gibi.

Tamam, Austin'e hamle yapmamıştım. Öpücüğü başlatan o olmuştu.
Beynim yeniden devreye girmeye başladı ve dün geceye ait ayrıntılar şarap
sisinin arasından sıyrıldı. Austin yüzüme dokunmuştu. Yanağımı
avuçlamıştı. Eğilen o olmuştu.

Ve işte buradaydı, bunun için özür diliyordu. Pişmanlık duyuyordu.

"Olanları unutalım." Kahve fincanımı televizyon sehpasının üzerine
koydum ve kıyafet almak için çekmeceyi açmak üzere eğildim. Bir külotu
avucumun içine aldım ve sütyenimi bir tişörtün içine sakladım, sonra bir
kot pantolon çıkardım.

"Cleo. . ." Kıyafetlerimi göğsüme bastırarak ayağa kalktığımda
Austin iç çekti. "Sorun yok."

"Hayır, değil."

"Lütfen, Austin. Yapma. Zaten yeterince utanıyorum. Senin de kendini
suçlu hissetmeni istemiyorum." Ona küçük bir gülümseme verdim,
kaçmaya ve Noel Günü'nü otelin banyosunda kilitli geçirmeye hazırdım.
Ama bir sonraki cümlesiyle beni durdurdu.

"Suçlu hissetmiyorum."

"Ha?" Ağzım açık kaldı. "Sen hissetmiyor
musun?" "Seni öptüğüm için asla suçlu
hissetmeyeceğim."

Göz kırptım. Kafam karıştıysa bile, en azından yüzündeki acı dolu ifade
bana bunu anlamaya çalışan tek kişinin ben olmadığımı hissettirdi.
"Anlamıyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı, elini çenesinde gezdirerek. "Bak, senden
hoşlanıyorum."

"Bunu zaten söylemiştin."

Austin bir adım öne çıkarak aramıza koyduğum mesafeyi kapattı. "En
sevdiğin kişi olmadığımı ve zaman zaman -çoğu zaman- bir pislik gibi
davrandığımı biliyorum ama artık rol yapamam. Sana davranışlarım için
özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Bunu hak etmedin. Bununla gurur
duymuyorum."

Puf. Beynim puf oldu.

"Senden hoşlanıyorum,

Cleo."

Bu bir rüya olmalıydı çünkü Austin benden *hoşlansaydı*, eriyip bir su birikintisine dönüşürdüm. Neyse ki bu havluyu ıslatmak için giyiyordum.

"Seni öptüğüm için özür dilerim." Elini kaldırdı ve dün gece yaptığı gibi yanağımı kavradı. Elektrik çarpması ciğerlerimdeki havayı çaldı ve onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Değilim," diye fısıldadım.

"Hayır mı?"

"Hayır." Başımı salladım.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Bazı günler," diye itiraf ettim.

Bu bana tam bir gülümseme kazandırdı, düz beyaz dişler ve hepsi. Puddle statüsü yakındı.

"Neler oluyor?"

Austin'in bakışları dudaklarıma kaydı. "Seni tekrar öpüyorum." Fısıltısı yanağımı okşarken "Oh," diye nefes aldım.

Sonra ağzı oradaydı, ağzımın köşesine bir öpücük bırakmadan önce benimkinin üzerinde geziniyordu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ben eğilip kollarımdaki giysiler çıplak ayaklarıma düşene kadar dudaklarımı öpücüklere boğdu.

Austin'in kolları etrafımı sardı ve beni vücuduna yapıştırdı. Nazik öpücükler gitmişti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Açıldım ve dilinin içeri girmesine izin verdim. Tadı dilimde patladı ve inledim, kollarımı geniş omuzlarına dolayarak onu sıkıca tuttum.

Lanet olsun, Austin beni öpüyordu. Ve Tanrım, bu işte çok iyiydi. Bacaklarım titredi ve dizlerimin bağı çözülmeden önce omuzlarını sıkıca kavradım.

Austin ağzını ayırdı ve alnını benimkine dayadı. "Ne istiyorsun?"

"Sen. Hep seni istedim."

Arkasına yaslandı, kaşları birbirine yaklaştı. "Öyle mi?"

"Hadi ama." Kıkırdadım. "Babam seni Crumbs'a getirdiği günden beri sana aşık olduğumu bilmelisin."

"Yanağında çikolata lekesi vardı ve parmakların mordu."

O gün yaban mersinli pasta yapıyordum ve Austin kapıdan içeri girdiği anda eldiven giymediğim için kendimi azarlamıştım. Ben de

beni mor parmaklarla gördüğü için çok utanmıştı. "Çok huysuzdun. Bana beş kelime söyledin."

Merhaba. Tanıştığımıza sevindim.

"Sana bir baktım ve dilim tutuldu. Keşke babanla işe başlamadan önce fırına gelseydin. Keşke önce seninle tanışsaydım."

İçimi çektim, kalbim sıkışıyordu. "Babam öğrenirse işini kaybedersin."

"Yapacağım."

Kollarımı boynundan çözdüm ve beni yere bırakmasını bekledim, ama tutuşu daha da güçlendi ve beni kaldırdı, ayak parmaklarım halının üzerinde sallanıyordu. Gözleri benimkileri aradı, karar vermemi bekledi.

Çünkü o güven dolu, kendinden emin bakış bana Austin'in çoktan kararını verdiğini söylüyordu. Bu işi kaybetmesi umurunda değildi.

Elimizdeki tek şey bu yolculuksa, yarın ne olacağını düşünmek istemiyordum. Austin'le birlikte olmak istiyordum. Sadece bu seferlik.

"Yine de öp beni."

Ona iki kez söylenmesine gerek yoktu. Austin dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve odadaki sıcaklık arttı. Sadece bir havluyla yanıyordum ve tenini tenimde hissetmek için o kadar çaresizdim ki, gömleğini çekiştirdim ve çekiştirdim.

Dili ağzımı yağmaladı, dokunulmadık hiçbir köşe bırakmadı. Bizi çevirip yatağa doğru götürürken parmak uçları kalçalarımın kıvrımlarına batıyordu.

"Kahretsin, Cleo, seni nasıl da istiyorum." Ağzını benimkinden ayırıp boynuma götürdü ve tenimde ıslak öpücükler gezdirdi.

"Evet." Parmaklarım siyah saçlarına daldı ve onları saç tellerinin arasından geçirdim.

Tenime karşı hırladı, sonra beni yatağın kenarına bıraktı.

Başının arkasına uzanıp tişörtünü çıkarırken yukarı baktım. *Karın kaslarım.* Unlu mamulleri yememesinin nedeni bu muydu? Çünkü karın kası iyi bir şeydi. Ellerimi karnında gezdirmeme izin verse, yemeğimden kaçırdığı her lokma için onu affedebilirdim.

Ağzım sulandı ve kot pantolonunun düğmesine uzandım ama elim geri çekildi.

"Henüz değil." Bakışlarını havlunun önüne indirdi.

Havlu kumaşın kıvrımını açmak için elimi kaldırdığımda elime bir tokat daha yedim. "Bu ne içindi?"

"Başkasının hediyesini açmak kabalıktır."

Ve işte oradaydı, su birikintisi. Bacaklarımın arasında birikmişti.

Austin elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Parmağı omzumun çıplak çizgisinde gezinerek omurgamda bir ürperti yarattı. Aynı parmak boğazımın çukuruna dalmadan önce köprücük kemiğimi sıyırdı. Dokunuşunun altında nefes nefese kalana kadar yavaşça hareket etti, her bir santimi kasıtlı olarak aldı.

"Austin."

Sonunda havlunun çizgisine ulaştığında tamamen parmağına odaklanmıştı. Sonra bileğinin bir hareketiyle parmağı gitti, ayaklarımın dibinde unutuldu.

Bakışlarımı göğsünün sert düzlüğünde tuttum, göğüs kaslarındaki tüyleri inceledim. O benim vücudumu aynı yoğunlukla incelerken, ben de kollarının kıvrımlı kaslarını, biceps ve trisepslerinin birbirini nasıl sardığını inceledim.

Gözleri göğüslerimin her kıvrımını ve kalçalarımın kabarıklığını izledi. Uyluklarımın tepesine kadar indiler. Başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde, bakışlarında o kadar çok takdir ve şehvet vardı ki nefesimi kesti.

Austin bir elini kaldırarak göğüslerimden birini avuçladı, göğsünün sıcaklığı benimkine vuruyordu. Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı ve gözleri hiç durmadan gezinerek tenimde karıncalanma izleri bıraktı.

"Benim sıram." Kot pantolonunun bel bandına uzandım. Düğmeyi açıp fermuarı onun gergin uyarılmışlığı üzerinde sürüklerken beni durdurmadı.

Avucumu uzunluğu boyunca gezdirdim, ereksiyonu elimi doldururken sertçe bastırdım. Uzun, kalın ve mükemmeldi. Göbeğimde bir acı filizlendi, arzunun zonklaması gürleyen kalp atışlarımla eşleşti.

Austin parmağını çenemin altından geçirip ağzımı açtı ve beni yatağa yatırırken kendi ağzıyla ağzıma sahip oldu. Sonra soyunmak için çekildi ve daha önce hiç hissetmediğim bir vahşilikle bana geri döndü.

Beni istiyordu. Bunu dilinin hareketinde ve ellerinin sıkıca kavrayışında hissettim. Beni istiyordu, sadece beni.

Daha önce bunu fark etmemiştim ama öpüp emdikçe ve yaladıkça her şey açığa çıktı. Hakaretler. Eleştiriler. İşten çıkarmalar. Hepsini beni uzak tutmak için araç olarak kullanmıştı.

Austin bir kolunu sırtıma dolayarak beni pelüş yatağın derinliklerine çekti. Ağırlığı beni yatağa bastırdı ve bacaklarımı açtığımda, kalçalarımın beşiğine gevşedi, öpüşmemizi bir kez bile kesmedi.

Ellerim sırtının sert hatlarında geziniyor, kısa tırnaklarım vücudunun sağlam kaslarına batıyordu.

Dilinin her yalayışı ve dişlerinin her kısırtışı içimdeki acının artmasına neden oluyordu. "Austin."

Şaftını yumruklamak için aramıza uzandı ama durdu. "Siktir. Prezervatif yok."

"Umurumda değil."

"Sen-"

Başımı salladım ve kalçalarımı kaldırdım. "Lütfen."

Liseden beri doğum kontrol hapı kullanıyordum ve üniversiteden beri bir erkekle birlikte olmamıştım. Geçtiğimiz dört yıl boyunca biriyle çıkmak neredeyse imkânsızdı. Korumanıza aşıkken biriyle çıkmak zordu.

Austin sikinin ucunu kıvrımlarımın arasından geçirdi. "Tanrım, ıslanmışsın." "Senin için." Her zaman onun için.

İçime girip beni doldurana ve gerene kadar yavaşça ileri geri salladı.

"Austin," diye inledim, boğazım bir zevk dalgasıyla yukarı kalktı.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Göğsümden aşağı bir dizi öpücük bıraktı.

Ta ki göğsümün kıvrımına ulaşana kadar. Sonra bir meme ucunu sıcak ağzına aldı, sert yumruyu ısırdı ve ben yine onun adını haykırdım. Zevk ve acının karışımı damarlarıma hücum etti.

Austin tekrar içeri pompalamadan önce gevşedi, kalçalarının benimkine çarpma sesi, inlemelerimle birlikte odada yankılandı.

Ritmi yavaşça, kasıtlı olarak başladı, ta ki yan odadakileri tam olarak ne yaptığımıza dair kesinlikle ipucu verecek bir hareketle hareket edene kadar.

Sikişiyordum. Austin Myles'ı beceriyordum. Oh, evet, Austin'i beceriyordum ve lanet olsun, ama iyiydi. Çok, çok iyiydi. İzin verseler otelin çatısından bağırırdım.

O benimdi. Bugün için, o benimdi. Ve bu o kadar doğru hissettirdi ki gözlerimi kapattım ve zevkin kör edici bir ışığa dönüşmesine izin verdim. Aletinin kökü her itişinde klitorisime sürtünüyordu. İçimde beni çılgına çeviren noktaya vurdu, ta ki ben onun altında titreyip kıvranana kadar.

"Ben-" Onu uyarma şansım olmadı. Hayatımın en sert ve en uzun orgazmı boyunca inlerken paramparça oldum, onun etrafında titreşiyordum.

Görüşümdeki beyaz noktalar, Austin'in yüzündeki kısıtlamanın kırıldığını görmeme izin vermek için tam zamanında temizlendi ve bir inilti ile gitmesine izin verdi, sıcak dökerek

Yatağa yığılana kadar içimde kaldı.

Kaygan vücutlarımız birbirine yapıştı ve yüzümü boynuna gömdüm, kokusunun tadını çıkardım ve vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığını ezberledim.

Beni mahvetmişti. Mahvetti. Kimse beni kıyaslayamazdı ve ne aptalım, umarım bunu öğrenmek zorunda kalmam.

İkimiz de nefesimizi topladığımızda, o da kayarak kurtuldu ve yataktan indi. "Ben bir bez getireyim."

"Sorun yok." Kendimi titreyen ayaklarımın üzerine ittim. Austin'in yanından sürünerek geçtim, az önce olanları düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı, bu yüzden kendimi banyoya kapattım ve aynaya bakmaya cesaret ettim.

Saçlarım bağlandığı yerden düşmüş, omuzlarımın üzerinden gevşek ve nemli bir şekilde sarkıyordu. Dudaklarım kırmızı ve kabarıktı. Ve gözlerimde bir şey vardı, bugüne kadar fark etmediğim bir şey.

Sevgiler.

Austin'e aşıktım.

Bu olmamış gibi nasıl davranabilirdim ki?

Bu yarının endişesiydi. Bugün sahip olduklarımızı mahvetmesine izin veremezdim, bu yüzden kendimi temizledim ve yatak odasına döndüm.

Austin yorganın altındaydı, güçlü kollarından biri başının arkasındaydı. Diğeri açık ve bekliyordu.

Yorganın altına girip onun yanına kıvrılırken konuşmadım. Boştaki kolu omuzlarıma dolandı ve beni kendine çekti. Sonra gözlerimi kapattım ve kalp atışlarının ritminin ruhuma sızmasına izin verdim. "Mutlu Noeller."

Saçlarımı öptü ve beni kucağına daha sıkı çekti. "Mutlu Noeller."

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

AUSTIN

"**W** Nereye gidiyorsun?" Cleo yataktan kaçamadan onu daha sıkı tuttum.

"Uyanık olduğunu sanmıyordum."

Gözlerim kapalıydı ama saatlerdir uyanıktım, onun kollarımdaki hissinin ve tenime dökülen saçlarının okşayışının tadını çıkarıyordum. "Ben değilim."

"Uyumaya devam et." Kıkırdaması göğsümü gıdıkladı. "Ben gidip bize öğle yemeği bulacağım."

"Gitme." İki kolumu da ona doladım ve onu kendime yakın tuttum. "Henüz değil."

"Bir noktada bu yataktan ayrılmamız gerekecek."

O haklıydı. Eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktık. Ama şu anda onun çıplak göğüslerinin kaburgalarımaya değmesi ve bacaklarının benimkilere dolanması dışında hiçbir şey umurumda değildi. "Hadi oda servisini çağıralım. On dakika içinde."

"Tamam." Başını salladı ve daha derine sokuldu.

Cleo ile birlikte olmak . . . iki insanın birbirine ne kadar iyi uyduğunu anlatacak kelimeler yoktu. Hayatımda hiç onun gibi bir kadın olmamıştı ve bir daha da olmayacaktı. Beni mahvetmişti. Hayatımın akışını değiştirdi. Ne yapacağımızdan emin değildim ama ondan vazgeçmek bir seçenek değildi.

"Ne yapacağız?" diye sordu, bu düşünceyi kafamdan söküp atarak.

"Bir yolunu bulacağız. Sadece şunu bil. Artık seni kollarıma aldığıma göre, gitmene izin vermeyeceğim."

Cleo kıpırdandı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Austin, burada neler oluyor?"

Saçının bir tutamını gözünden uzaklaştırmak için elimi kaldırdım. "Kahretsin, çok güzelsin."

Yanakları kızarmış ve gözleri pencereden süzülen ışıktaki parlıyordu. Teni çok pürüzsüz ve kaymak gibiydi. Köprücük kemiğindeki çili öpmek için eğildim.

Omzuma dokundu. "Soruma cevap verecek misin?"

Kıkırdadım, arkama yaslandım. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı, yüzü endişeyle kazınmıştı. "Sence mutfakta dünkü keklerinden kalmış mıdır? Şu anda bir tane için adam öldürebilirim. Ya da bir çörek. Ya da dün yaptığın herhangi bir şey."

Gözlerini kırıştırdı, endişe yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ama yemeğimden nefret ediyorsun." "Yemeğini seviyorum."

"Hayır, yok." Kaşlarını çattı. "Beni çıplak gördün diye hoşuna gidiyormuş gibi yapma."

O etraftayken kıkırdamayı yuttuğum onca zamanı düşünerek tekrar güldüm. Cleo dünyanın en komik, en esprili insanlarından biriydi ama tıpkı yemekleri gibi ben de onun esprilerinden zevk almama izin vermemiştim.

Yer değiştirerek doğruldum ve yatak başlığına yaslandım, o bana bakmak için doğrulup çarşafı da yanında getirirken bacaklarım yatağın boyuna uzanıyordu.

"Benim favorim senin çikolatalı keklerin" dedim. "Sade olanlar, fıstık ezmesi dolgululu olanlar değil. Onlar da harika olsa da sade çikolatalı benim favorim. Blake'e doğum gününde bir kutu vermiştin ve hiç bu kadar kıskanmamıştım."

"Bu bir şaka mı?"

"Hayır. Onları bu yılki doğum günüm için istiyorum." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Başımı salladım. "Ağzıma aldığım en iyi şey onlar. Sen hariç, bebeğim."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Tamam."

"Bir sonraki favorim sizin kekleriniz. Her türlü. Gerçi havuçlu ve kuru üzümlü sabah muffini yaban mersinli ile birinciliği paylaşabilir."

Gözleri yumuşadı. "Seni hiç sabah çöreği yerken görmemişim."

"Yaptım."

"Ne zaman?"

Omuz silktilim. "Görevli çocuklarla ne zaman bir şeyler gönderirsen. Ama pişirdiğin hiçbir şeyi yememe izin vermiyorum."

"Neden?"

"Çünkü çok fazla şey ele verirdi. Yemeğini ne kadar çok sevdiğimi gösterirsem herkes görür diye endişelendim."

"Neyi gördün?"

"Sana aşık olduğumu." Nefesi kesildi. "Austin."

"Seni seviyorum, Cleo." Bu sözleri söylemek göğsümdeki bir şeyi gevşetti. Çok uzun zamandır içimde tuttuğum bir şey. "Fırına girdiğim ve seni un içinde, parmaklarında yaban mersini lekeleriyle gördüğüm günden beri sana aşığım."

"Ama bu ..." Alnı çatıldı. Başlangıç. Ona en başından beri aşıktım. "Bunca zamandır mı?"

Başımı salladım ve bir elimi yanağına götürdüm. Rol yapmanın bir faydası yoktu. Artık bu işte beraberdik, kırılganlıklarımız ve her şeyimizle. "Babanla birlikte bu işe ihtiyacım var. Ekibim, ailem bana güveniyor. Senden uzak durmak pek çok açıdan daha kolaydı. Geçecekmiş gibi davranmak. Ama hiç geçmedi. Ve artık rol yapmanın bir anlamı yok. Senden vazgeçmeyeceğim."

"Ben de senden vazgeçmiyorum." Cleo parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve kulağımın kabuğunun etrafında kıvrılmasına izin verdi.

Dokunuşu elektrik gibiydi. Aletim çarşafın altında kıpırdandı ve ona doğru uzandım, ama onu yatağa sabitleyemeden yataktan fırladı, çarşafı aldı ve beni çırılçıplak bıraktı. Yorgan yerde bir yerdeydi.

Komodinden telefonunu aldı ve ekrana vurmaya başladı. Sonra telefon kulağına doğru uçtu ve benim çıplak olduğumu fark ederek arkasını döndü.

Spor yapmak hayatımın düzenli bir parçasıydı ve vücudumu formda tutmak için çok çalışıyordum, çoğunlukla iş için ama aynı zamanda egzersiz kafamdaki sorunları çözmeme yardımcı olduğu için. Cleo'nun takdiri güzel bir bonus oldu.

Gözleri düz karnımdan aşağıya, giderek artan uyarılmışlığıma doğru kayarken genişledi.

Sırıttım.

"Selam, baba."

Sırıtişım düştü ve yataktan sıçrayıp ucundan döndüm ve daha önce düşürdüğümüz yerden havlusunu aldım. Sonra havluyu belime sardım çünkü Cleo Ray'le konuşurken onunla aynı odada çıplak kalmamın imkânı yoktu.

Hattın diğer ucundaki adam, kadının gözlerini devirmesine neden olan bir şey söyledi.

"Üzgün olmanı anlıyorum. Aş artık bunu."

Gözlerimi kıptım, ses tonundaki keskinliğe şaşırmıştım. Cleo'nun Ray'le bu tür bir meydan okumayla konuştuğunu hiç duymamıştım.

Aferin ona.

"Yarın döneceğim. Ama seninle konuşmam gereken önemli bir konu var ve bu bekleyemez."

"Cleo-" Başladım, ama bana bir bakış attı ve parmağını kaldırdı, ben de sustum.

Yukarı.

Ray hattın diğer ucunda ders veriyordu. Her ne söylüyorsa, Cleo dinlemiyordu.

"Baba," diye bağırdı. "Sus."

Ray'in sesi daha da yükseldi, hayal kırıklığı yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı.

Cleo telefonu kulağından çekip aldı ve aramayı sonlandırdı. "Grr. Ben sadece-"

Elindeki telefon çaldı ve hemen cevap verdi. Arayanın Ray olduğuna şüphe yoktu. "İşim bitene kadar sessiz olacağına ve beni dinleyeceğine söz vermezsen telefonu yine yüzüne kapatacağım."

Uzun bir duraklama oldu, sonra Cleo'nun omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim."

Dediğim gibi, sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Midem düğümlendi.

Kovulmak üzereydim.

Cleo Ray'e ne derse desin, bu kaçınılmazdı. İşimi kaybedecektim ve Garrison'da mücadele edecektik. Maaşımı kesecek ve adamların çalıştığından emin olmak için bulabildiğim her işi kabul edecektim, bu müşteri listeme ünlüleri eklemek anlamına gelse bile. Onların dramlarından ve lanet olası paparazzilerden nefret ediyordum ama şirketimi batıracak değildim. Channing okul için biraz kredi almak zorunda kalabilirdi ama bu dünyanın sonu değildi.

Nefesimi tutup bekledim.

Cleo bana döndü, telefonu kulağına dayadı ve gülümsedi. "Austin'e

aşığım."

Sözleri beni tam kalbimden vurdu. Ne olursa olsun, bu sözleri duymak her şeye değerdi. İşin canı cehenneme. Gerçekten ihtiyacım olan tek şey oydu.

Elimi uzattım ve onunkini tuttum.

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve gülümsemesi daha da genişledi. "Onu seviyorum baba. Ve uzun zamandır seviyorum. Austin'le birlikte olacağım."

Hayatının geri kalanı için, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa. Henüz o noktaya gelmemiştik. Bu saatler önceydi, ama yıllar önceydi. Ama yakında. Yeterince beklemiştim. Kendimi onun hayatına tüm gücümle atmanın zamanı gelmişti.

"Bunun beklenmedik olduğunu biliyorum ama lütfen-" Telefonu kulağından çekti ve dişlerini sıktı. "Yüzüme kapattı."

Komodininin üzerindeki telefonum

çaldı. "Arayan o." İç çekti.

"Evet." Elini bıraktım ve yatağın diğer tarafına geçip Ray'in çağrısına cevap verdim.

"Ne zamandır kızımı beceriyorsun?" "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu kesinlikle beni ilgilendirir. Sana onu koruman için para ödüyorum, koruman için değil-" "İstifa ediyorum."

Cleo nefesini tuttu ve elini ağzına götürdü.

"Hoşça kal Ray." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu bir kenara attım. Lanet olsun. Çok çabuk kötüleşmişti.

"Aman Tanrım, onu aramamalıydım." Cleo yatağın yanında volta atarken ellerini saçlarına daldırdı. "Çok özür dilerim. Austin, çok üzgünüm. Bunu bir sır olarak saklayabilirdik ve o da bilmezdi."

"Bunu bir sır olarak saklamayacağım." "Ama-"

"Artık sır yok, bebeğim."

Ellerini indirdi ve benimle yüzleşti.

"Tamam." "İyi olacağız."

Elindeki telefon çaldı ve ekrana baktı. Aramayı kabul etmeden önce uzun bir süre tereddüt etti. "Evet?"

Ray'in sesi yankılanarak yeni bir nutuk çekmeye başladı. Hepsini yakalayamadım ama temelde onun yaşam tercihlerini sorguluyordu.

Gözlerini kapattı, vücudu her geçen saniye daha da geriliyordu. Serbest elinin parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Dur! Sadece dur. Ne zaman bu insan oldun sen? Beni duymayı ne zaman bıraktın? Beni sevdiğini ve benim için en iyisini istediğini biliyorum ama bu benim kararım. Austin'i

seviyorum. Bu

yıllardır senden sakladığımız bir şey değildi. Arkandan iş çevirmiyorduk. Montana'ya yaptığımız bu yolculuk bizi bir araya getirdi ve özür dilemeyeceğim. Onu seviyorum. Ve eğer onun istifasını kabul ediyorsan, benimkini de kabul edebilirsin. Kızınız olarak istifa ediyorum."

Sırıtmakla savaştım. Cleo, aralarındaki farklılıklara rağmen Ray'i seviyordu. Noel'i bırakmış olabilirdi ama onun kızı olmaktan asla vazgeçmezdi. Tehdit edilmişti ama bunun uzun sürmeyeceğini hepimiz biliyorduk.

Tıpkı Ray'in pes etmek üzere olduğunu bildiğim gibi. Cleo'yu canından çok seviyordu.

Cevabı boğuktu ama parmakları çözülüp omuzları kulaklarından aşağı düştüğünde onu duyduğunu anladım.

"Evet, bunu daha sonra tartışabiliriz," dedi. "Ama yarın olmaz. Eve geleceğiz ve sonra Austin'e kek yapmak için fırına gideceğim. Ondan sonraki akşam yemeğe geleceğiz."

Kahretsin, ama onu seviyordum.

"Tamam. Hoşça kal baba. Mutlu Noeller." Aramayı sonlandırdı, telefonu bir kenara koydu ve omuz silkti. "İkimizin de işi bırakmaya izni yok."

Başımı arkaya attım ve güldüm, sonra yatağın etrafında döndüm ve onu kollarıma aldım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Cleo kollarını belime doladı ve kulağını kalbime dayadı. "Oda servisi sipariş etmemi ister misin?"

"Henüz değil." Vücudunu saran çarşafı kavradım ve havluma da aynısını yapmadan önce çekiştirdim. "Mutlu Noeller, Cleo."

Parmak uçlarında durdu, elini kalçamda gezdirirken dudaklarıma gülümsedi. "Mutlu Noeller, Austin."

Asla unutamayacağımız bir gündü.

Cleo, Eloise Inn'in lobisine göz gezdirirken, "Bence buraya geri dönmeliyiz," dedi. Yüzündeki gülümseme sabahtan beri vardı. Birlikte duş alırken. Eşyalarımızı toplarken. Odadan çıkış yaparken

410. Şimdi de otelin servisinin bizi havaalanına götürmesini bekliyorduk.

"Quincy'den hoşlanıyorum." Başını omzuma yasladı. "Belki biz bunu yıllık bir şey haline getirebiliriz. Her Noel buraya gelebiliriz." "Her üçte bir."

"Her biri," diye karşılık verdi.

Eğer istediği buysa, her kış buraya gelir ve kışımı dondururdum. "Her dörtte bir."

"Uzlaşma böyle olmaz."

Kıkırdadım. "Arada yaz gezileriyle birlikte her üç Noel'de bir sana vereceğim."

Elini uzattı. "Anlaştık."

Mekik yanaşırken elini **t u t t u m** ve parmak uçlarını dudaklarıma götürdüm. Quincy'ye geri dönecektik, bundan hiç şüphem yoktu.

Bu kasabaya, bu otele, geleceğime
borçluydum. Cleo için Quincy'ye
borçluydum.

OceanofPDF.com

EPİLOG

T *iki yıl sonra . . .*

"Anlaştığımız şey bu değildi, Austin."

"Evet, öyle." Fırının mutfağında karşımda dururken ellerini kalçalarına dayamıştı.

"Hayır, değil." Oğlumuzu kalçamda zıplattım ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Çikolata dedin."

"Vanilya dedim."

"Hayır, demedin."

"Söyledim bebeğim. Vanilya dedim."

Kutudan çikolatalı keklerimden birini aldı ve parmağını kremanın üzerinde gezdirdi. Parmağındaki kremi yalayarak temizlerken yüzüne yavaşça bir sırtış yayıldı. "Ama bunları ofise götüreceğim. Çocuklar bunları yer."

"Yalan söylüyorsun-" Tezgâhın üzerindeki paçavraya uzandım, yüzüne fırlatmaya hazırdım ama Austin daha hızlıydı. Ben yakalayamadan o kaptı.

Shaun yumruğunu ağzına sokmadan önce mırıldandı ve parmak eklemlerini salyayla kapladı.

Buzdolabına doğru yürüdüm ve kapağını açarak diş çıkarma halkalarından birini çıkardım. Henüz diş çıkarmıyordu ama ağzına bir şeyler sokmaya bayılıyordu ve ben de sterilize edilmiş oyuncakları tombul parmaklarına tercih ediyordum. Ona uzattım ve yumruğunu kuruladım.

Ben oğlumuzla ilgilenirken Austin de annesi için özel olarak yaptığım bir keki mideye indirdi.

Noel günü çalışıyordu ve Austin bu gece ona tatlı bir şeyler götürmek istemişti. Tatlı benim parladığım yerdi, bu yüzden yarım düzine çikolatalı cupcake ile ilgileneceğime söz verdim, eksi sprinkler veya dolgu.

İsteddiği şey buydu, bunu net bir şekilde hatırladım çünkü bunlar onun en sevdiği keklerdi. Fazladan kek almak için bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım. Tatil için hazırlık yapmakla o kadar meşguldük ki, son iki haftadır onun en sevdiği keklerden hiçbirini eve getirmemiştim.

Mutfağın kapısı açıldı ve Brynne içeri girdi. "Vay be. Tabelayı çevirdim ve kapıyı kilitledim."

"Teşekkür ederim." Ona bir gülümseme verdim. "Bugün çılgıncaydı."

Beklediğimiz Noel arifesi yoğunluğu bizi bütün gün meşgul etmişti. Vitrindeki her şey neredeyse tükenmek üzereydi ama neyse ki Austin'in annesi için çalabileceğim bir sürü vanilyalı kek vardı. Kocam çikolatalıları kendisi için istiflerdi çünkü onları ekibiyle paylaşması mümkün değildi. Sırf altı kekin hepsini yiyebilmek için bu hafta her gün fazladan iki mil koşacaktı.

"Eve gitmeden önce altı vanilyalı bir kutu hazırlar mısınız?" Brynne'a sordum.

"Hiç de değil." Yaklaştı ve Shaun'un ayağını gıdıkladı.

Kekleri kendim de alabilirdim ama Shaun'u henüz bırakmak istemiyordum. Ben isteyken o bütün gün Austin'le evdeydi ve onu özlemiştim.

Shaun daha üç aylıkken Austin'in minyatür bir versiyonuydu. Aynı koyu renk saçlara ve kahve-kahverengi gözlere sahiptiler. Shaun'un burnu daha çok benimkine benziyordu ama henüz küçüktü ve büyüdükçe nasıl değişeceğini kim bilebilirdi ki?

"Bugün nasıldı?" Austin'e sordum.

"Güzel." Başparmağındaki son krema parçasını da yaladıktan sonra kek ambalajını çöpe attı. "Pek bir şey yapmadık. Ben egzersiz yaparken o Jumperoo'sunda oynadı. Sonra biraz kestirdik. Bugün biraz huysuz ve burnu akıyor. Belki de üşütüyordur."

"Zavallı bebeğim." Başının tepesini öptüm. "Hadi bunu partiden erken kaçmak için bir bahane olarak kullanalım."

"Bana uyar."

Bu akşam geleneksel Noel kutlaması için babamın evine gidiyorduk. Saat dörtten beri fırında olduktan sonra giyinip kuşanmak isteyeceğim son şeydi ama babam gelmemiz için yalvarmıştı.

Austin'in annesi akşamı Shaun'a bakıcılık yaparak geçirmek üzere evimize gelecekti, yarın da sakın bir Noel geçirecektik.

Sabah, bebeğin ilk Noel'ini kutlamak için herkes akşam yemeğine gelmeden önce bizim evdeydik.

Bu geceyi dört gözle beklediğim tek şey Austin'i takım elbise içinde görmektir. Adam ne giyerse giysin muhteşemdi, ama siyah takım elbisesi içinde eve gidene kadar ellerimi ondan uzak tutmakta zorlanacaktım.

Düğün günümüzde de aynısı olmuştu. Kiliseden resepsiyona giderken limuzinimizin arkasında, şoförün gizlilik perdesiyle gizlenmiş bir şekilde hızlıca sevişmiştik, çünkü karşı koyamamıştım.

Geçen yıl Noel'den bir hafta önce evlenmiştik. Tören sade ve zarifti. Üvey annem elbette abartılı bir parti istemişti ama biz töreni ve resepsiyonu küçük tutmuştuk. Sonra tüm tatil çılgınlığından kaçmıştık çünkü Austin beni balayımız için Quincy'ye götürmüştü. Aynı odada kalmak istedik ve beş gün boyunca oda servisi sipariş ettik, yataktan nadiren çıktık.

Beni o odada hamile bırakmıştı.

Masanın etrafında döndüm ve Austin'in yanına geldim.

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kucakladı. "Yorgun musun?"

Başımı salladım ve geniş göğsüne yaslanarak mırıldandım. "Evet. Bu gece bu partiye gitmeyi gerçekten istemiyorum. Gelecek yıl başka bir yere gidelim."

"Aslında ..." Masanın üzerindeki bebek bezi çantasına uzandı ve bir kâğıt parçası çıkarana kadar ön cebini karıştırdı.

Bir makbuz.

Eloise Inn'de bir oda için.

"Bu da ne?"

"Noel arifesi hediyen. Noel'den sonraki gün Quincy'ye gidiyoruz."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Baban uçağı teklif etti. Annem zaten çalışmak zorunda, o yüzden eve döndüğümüzde kutlamaya karar verdik. Channing haftayı kız arkadaşının evinde geçirecek. Yani kaçıyoruz."

Kulağa mükemmel geliyordu.

Son zamanlarda iş ve hayatla o kadar meşguldük ki, sadece üçümüz bir mola vermenin zamanı çoktan gelmişti.

Austin sonuçta babam için çalışmayı bırakmıştı. Bu bir çıkar çatışması haline gelmişti ve işini ailemden ayrı tutmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Tabii ki babam aynı fikirde değildi.

kendi korumamla yaşıyordum, sonunda bunun doğru hareket olduğunu anladı.

Babamın gelirini ikame etmek Austin için hiç de sorun olmamıştı. Babamın birkaç parlak tavsiyesi sayesinde Garrison birkaç büyük müşteri edinmiş ve en büyük yılını geçirmeye hazırlanıyordu. Geçtiğimiz iki yıl içinde Austin'in ekibi iki katına çıkmış ve o da büyüyen müşteri listesini karşılamak için genişlemeye çabalamıştı. Son yirmi dört ay boyunca çok uzun saatler çalışmıştı ama sonunda bir rutine oturmuştuk. Sonunda bu tatili yapmak için iyi bir yerdeydik.

Brynne kafasını kapıdan içeri soktu. "Ona söyledin mi?"

"Evet." Austin sırtıttı.

"Güzel." Elinde vanilyalı kek kutusuyla içeri girdi. "Bugün neredeyse ağzımdan kaçırıyordum. İki kere. Sır tutma konusunda berbatım."

"Biliyor muydun?"

Başını salladı. "Bir tatile ihtiyacın var. Burayı ben hallederim."

"Teşekkür ederim." Başını Austin'e doğru eğdim. "Sana da teşekkür ederim." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Shaun diş çıkarma halkasını yere fırlattı ve saçımdan bir parçayı avucunun içine aldı.

"Ne düşünüyorsun, dostum?" Austin parmaklarını çözdü. "Montana'ya gitmeye hazır mısın?"

Oğlumuz ağzını olabildiğince açıp yumruğunu sokmadan önce yüksek sesle bir miyavladı.

Austin onun saçını öptü, sonra bizi bırakmadan önce benimkine de aynısını yaptı.

Bebek bezi çantasını yükledik ve fırının kapılarını kilitledik.

Sonra Quincy'de geçireceğimiz bir başka Noel için toparlanmak üzere eve gittik.

Quincy ve Eden ailesinden daha fazlasını mı istiyorsunuz? Eden serisi

[Indigo Ridge](#) ile devam ediyor.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Quincy'de Noel'i okuduğunuz için teşekkürler! Bu büyüleyici kasabada geçen daha fazla hikaye için bizi izlemeye devam edin. Redaksiyon ve düzeltme ekibime özel teşekkürler: Elizabeth Nover, Julie Deaton ve Judy Zweifel. Ve güzel kapak için Sarah Hansen'a teşekkür ederim.

Mutlu Noeller ve İyi Tatiller!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Devney, kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşayan *USA Today* çoksatan yazarıdır. Montana'da doğup büyüdüğü için çok sevdiği memleketinde geçen kitaplar yazmayı seviyor. Yaklaşık on yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, evde ailesiyle birlikte daha yavaş bir temponun tadını çıkarmak için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Bırakın çok sayıda kitap yazmayı, bir kitap yazmak bile hiç beklediği bir şey değildi. Ama artık romantizm yazma konusundaki gerçek tutkusunu keşfettiğine göre, durmak gibi bir planı yok.

Devney'in son kitap haberlerini kaçırmayın.

Haber bültenine abone olun!

www.devneyjerry.com

Devney okuyucularından haber almayı seviyor.

Onunla sosyal medyada bağlantı kurun!

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[BookBub](#)

OceanofPDF.com